

לאחר אמירת מזמורי תהלים (פרקים כ' ק"ל, קמ"ב) מתוך תפילה ובקשה שתהיה סייעתא דשמיא שהעצרת תצליח במטרתה להביע את המחאה ואת הכאב ולמנוע את התופעות האלה שלא תקרינה שוב חלילה, נישאו דברי הרבנים שליט"א.

הרב אלדד שמואל שליט"א

ברוכים הבאים – ידידי ה' וחושבי שמו שבאו להשתתף בכנס המחאה וההתחזקות כנגד מצעד הטומאה. היום הזה יום ט"ו תמוז ה'תשע"ו, אנחנו עושים מצד אחד כנס התחזקות ותשובה, כשהם עושים זה לעומת זה – צעדה של תועבה וקלקול.

מדוע ראינו לנכון להתכנס? כתוב בגמ' 'הרואה סוטה בקלקולה יזיר עצמו מן היין', לימדנו רבותינו ז"ל שכאשר נעשים חטאים בעולם הרי א"א להישאר באותה מדרגה, האדם צריך לחשוש שמא גם הוא ימשך חלילה לאותו החטא, אם מעט ואם הרבה, אז לכן עליו להזיר עצמו מן היין, לגדור עצמו. זה נאמר כאשר ישנה סוטה אחת, וכשיש סוטים הרבה בר מינן – על אחת כמה וכמה. לכן אנחנו עושים פה כנס של התחזקות ותשובה. כפי שאמר אחד הצדיקים, אינו דומה עיר הקודש שלפני המצעד לירושלים עיר הקודש שלאחר המצעד, אירוע התועבה, זה דבר אחר, עיר שונה לגמרי, ירדה טומאה לעולם, אז לכן האדם צריך לגדור את עצמו ביתר שאת וביתר עז, להתחזק בשמירת העינים ובשמירת המחשבה, ובמסירות נפש לעשות רצון ה', זו הסיבה שהתכנסנו פה היום, כדי שנצא מפה מחוזקים, וגדורים יותר, שמורים יותר, ונחוששים יותר להיות עבדי ה', עד ביאת משיח ועד בכלל.

וסיבה שניה שהתכנסנו פה – זה המחאה, שלא יגידו 'מדשתקי רבנן, שמע מינה ניהא להו' (אם הרבנים שותקים כנראה הדבר נוח להם ומוסכם עליהם) חס ושלום, אם אין קול של מחאה אם אין זעקה – אז יגידו: 'מה אתם רוצים?' מסתכלים עלינו בזכויות מגדלת, אם הדתיים שותקים – אפשר 'להתקדם קדימה', אם הם עושים צעקות – צריך להזהר.

כמה פעמים כבר שמענו על כך שאלה הם השיקולים שלהם. היה באחד הפעמים שהם רצו בדיוק לדעת מה האדמו"ר מגור אומר, ומה דעתו של הרב אלישיב, האם הוא יצטרף למחאה, האם הוא יקרא להשתתף במחאה, והאם הוא יהיה נוכח במחאה, וכו' או אז המשטרה תתן קריאה, ותגיד 'אין לנו יכולת להשתלט על הדברים', ואז יתבטל או יצטמצם האירוע, אך כשהם רואים שאין פוצה פה ומצפצף מבין הדתיים – אז הם עושים מצעד. אנחנו צועדים 'מי יעלה בהר ה', והם צועדים במצעד הסיטרא אחרא. ולכן אנחנו מתכנסים פה להגיד שלא נחא לנו, אנחנו כואבים כאב גדול. ה' יתברך ברא אותנו לכבודו, והיום, ביום מר זה נפגע כבוד ה' בצורה קשה שאי אפשר להעריך. יש לדעת שהיום זה לא מה שהיה פעם. היום כל דבר שנעשה – זה לעיני תבל ומלואו, והאירוע שלהם המתקיים היום עובד בשידור חי וישיר בכל קצוות תבל. ובכל קצוות העולם יושבים גוים שאומרים: 'העיר הזאת? העיר כלילת יופי?! הוזה הוא עם ה' שעמדו רגלי אבותיו על הר סיני?!' איזו בושה איזו כלימה, עלינו לבכות, עלינו לזעוק ולקרוע את בגדינו, הקב"ה בראנו לכבודו, ועכשיו מבזים את כבודו עד עפר.

בשנים קודמות עשינו מחאה ברחובה של עיר בכרך השבת, הכנס שאנחנו עושים פה היום עובר בלויין לכל קצוות הארץ, אבל לא

בגלל שהשנה האירוע פחות גרוע. ההיפך הוא הנכון. הם קיבלו תקציב של עשרה מיליון ש"ח, בכדי לממן שמירה ומשטרה וכל מיני דברים, אז במקום שהממשלה תממן בכסף הזה רופאים, פסיכיאטרים, אנשי מקצוע שירפאו אותם ממחלתם, עוד נותנים להם מימון וכספים בשביל להרבות אותם, את המנוגעים הללו. אי אפשר כלל להבין מה קורה פה. השנה זה לא פחות חמור מבכל שנה, השנה הם עושים מזה מה שהם קוראים 'אירוע בינלאומי', בר מינן, איזה חילול ה' נורא זה שאי אפשר לתאר, ישראל כשירודים הם יורדים מטה מטה, ואנחנו פה משתתפים במחאה בעזרת ה', ועולים מעלה מעלה.

אנחנו התכנסנו פה כי 'ישראל ערבים זה לזה'. הוזה"ק אומר על כך משל לספינה ששטים בה אנשים רבים ואחד הנוסעים עושה חור בתא, גוערים בו: 'מדוע אתה נוקב את הספינה', ואדם זה טוען כנגדם: 'אני רוצה שיכנסו המים לתא שלי בלבד'. אומרים לו: 'טיפש שכמותך, הלא כולנו באותה האניה, החור בתא שלך יטביע את כולנו!'

מורי ורבותי, כהיום הזה ובשעה זה שאנחנו פה, הם במצעד ברחובות-קריה חופרים ועושים חור גדול ביותר באניה שנקראת 'כנסת ישראל', בשעה זו נעשה נקב ענק ומסוכן בספינתו של עם ישראל, אנשים אלה חופרים את החור הזה בשביל להטביע אותה, אם ביוזעים ואם בלא יודעים. אלה ששקועים בנ' שערי הטומאה אין אל מי לדבר. אבל אנחנו מוחים גם במסייעים אותם, גם במי שהיה יכולת בידו למחות ולעצור ולזעוק אבל הם שותקים, אותם אנשי-ציבור, אנשים בעלי משרות שבחרו בהם בכדי שישמיעו את הקול של התורה, הקול של עם ה', והם שותקים בדממה.

מובא בשם הנועם אלימלך זצ"ל שבמקום שאין ראש – הסיטרא אחרא נהיה הראש. אם ראשי ישראל, מנהיגי עם ישראל לא ניקח את המושכות ונדריך את עם ה' איזו הדרך ישכון אור, אזי הס"א היא שלוקחת את ההנהגה. התקשורת היא שקובעת כיום מה מותר ומה אסור, מה טוב ומה רע, מיהו חושך ומיהו אור, 'מצח הנחש' לקח את המושכות, ואם אנחנו שותקים מי יודע הם יעשו מחר, הם רוצים לכבוש את הכל, להילחם על ה' על משיחו.

ואגיד לכם דבר, שתדעו שמי שמארגן את המצעד הזה, זה לא כמה המאות או האלפים חולי-הנפש הטמאים עם כל כינויי הגנאי שמתאימים להם, מי שעומד מאחוריהם אלו הם ארגונים גדולים עם הרבה כסף והרבה קשרים וכת, שזרעם, דרך האירגונים הללו הם נכנסו פה בתוכנו במטרה להוריד אותנו ברוחניות, בכדי להרוס את החברה בארץ ישראל. פעם לימדו אותנו על העיר 'טרויה' שהצליחו לכבוש אותה על ידי מזימה שהכינו לעיר מתנה סוס עץ גדול, ובתוכו היו חיילים מזוינים בחרבות וקשתות. העמידו את הסוס ליד חומות טרויה מבחוץ, המלך של העיר ואנשיו משכו את הסוס פנימה אל תוך חומות העיר, וכולם היו שמחים, אלא שלפתע יצאו מתוך הסוס החיילים עם החרבות והקשתות, והחלו הורגים במלך ואנשיו, והרסו את ממלכתו. וכך הם באים וחודרים בשם 'הדמוקרטיה' ו'החופש', מכניסים לתוך עיר הקודש לא סוס טרויאני אחד אלא הרבה סוסים, והם צוהלים: 'איזה דמוקרטיה מפותחת שאנחנו, אנחנו פתיחותיים, פלוראליזם', אבל הם לא יודעים שיושבים מבחוץ אנשים השמחים לאידינו ומוחים את כפיהם על טיפשותינו, על כך שהצליחו לרמות אותנו, שזה כאילו פתיחות, יפה, דמוקרטי, וכך הם הורסים את עמ"י

מבפנים. הם שמחים שניצחו אותנו, אבל העם לא מבין את זה. זו מלחמה, מלחמה שנאבקים כנגדינו בעורמה, אלא שבשנים קדמוניות גזרו הרומאים גזירות שמד על הטהרה ועל השבת ועל ברית המילה, גם היוונים גזרו עלינו גזירות בכדי למנוע אותנו מהתורה ומהמצוות: 'כיתבו לכם על קרן השור שאין לכם חלק באלוקי ישראל', והיום זה בדיוק אותו הדבר – רק שזה נעשה בערמה, רבי נחמן מברסלב זצ"ל אמר שאיש שקר לא מכיר את השקר של השקר, איש שהוא איש אמת – הוא מזהה את השקר. ויש גרועים עוד יותר, אלו שיודעים שזה רע מאד – הדבר הזה, אבל בכל זאת הם מאפשרים את זה. אלו שכביכול דואגים לציבור, שאמורים להתריע בפני הציבור על הסכנות הקשות הללו, לזעוק ולמחות, מה זה שאתם שותקים?...

היה מעשה שרב חשוב נסע במונית בשעת לילה מאוחרת, והיה פקק תנועה בדרך, כל המכוניות נוסעות לאט ואנשים עומדים על גגות המכוניות וקופצים, מה קרה? הנהג משיב: נבחרת ישראל ניצחו את יוון בכדורגל 2:0, הרב שואל מה השמחה שהם ניצחו אותנו 2:0? אומר לו הנהג, אתה טועה, ישראל ניצחה את יוון 2:0. הרב אומר לו אני אסביר לך למה הם ניצחו אותנו. היוונים הם שהקימו את התרבות של כל ענפי הספורט למיניהם בכדי למשוך אותנו מן ה' ותורתו החוצה, וזה שיהודים משחקים כדורגל במקום לרדוף אחרי ה' – זה כבר ניצחון עבורם 1:0, אך אם אנחנו כ"כ שקועים בזה עד שאנחנו מנצחים אותם – אז זה כבר ניצחון כפול בשבילם, ליוונים. הם שמחים שהגענו לכזו שפלות, אין אף אומה אחת בעולם, אין תופעה כזו שהמדינה מממנת בכספה שלה אירוע-תועבה שכזה ברחובות קריה, אין כזה דבר.

אגלה לכם סוד. כשהתחילו המצעדים ניסה אחד מחשובי הרבנים להפעיל את כל הכוחות והקשרים בכדי למנוע את זה, הוא פנה לשייך ערבי שהוא מיווד עמו ובקשו לשתף פעולה עמו במניעת המצעד, ביקשו שיפעל מטעמם לעצור את זה. לאחר כמה ימים השיב לו השייך: דיברתי עם האנשים שלי אבל הם לא רוצים לפעול בדבר. אדרבה, הם רוצים שזה יקרה, שתהיה כזו תועבה בכדי שהאלוקים יכעס על היהודים ויגרש אתכם מן הארץ, שנוכל לפגוע בכם. אחד מהעסקנים אמר לשלטונות לפני כמה שנים: אתם טיפשים, אתם לא קולטים שאתם עצמכם מספקים צידוק לערבים שונאים לפגוע בכם, אתם נותנים להם בידיכם את הסיבה ואת המוטיבציה לכך. רבי סעדיה לוי רחמני זצ"ל אמר, חובה עלינו להודיע ולהודיע שאין לנו שום עסק עם אומות העולם או עם הערבים, הסכסוך שלנו זה רק בינינו לבין אלוקיננו. הערבי הוא מקל בלבד, כמו שנאמר: 'אשור שבט אפי'. וגם האינתיפאדה הראשונה פרצה בסיבה שכזו. זה היה לאחר שאסיר בטחוני מבכיריהם שישב בכלא הישראלי הבחין בסוהר יהודי שאוכל חמץ בפסח, ושאל אותו 'הרי זה אסור בחג שלכם', והוא השיב, הסוהר: 'זה היה פעם, אבל כיום עזבנו את מסורת אבותינו, אנחנו מתקדמים, מודרניים'. (מודרני – אותיות מדרון). אותו אסיר אמר שהוא היה כבר מיואש אז מלשנות את המצב, אך באותו הרגע קיבלתי את הכת, באותו רגע הבנתי שהגיעה השעה שלנו שנוכל לנצח אותם, ואז העברתי מסר החוצה לאנשים שלי שיתחילו באינתיפאדה וכל השאר. וגם באופן טבעי זוהי הסיבה לפיגועים, הוא מבין את החולשה של היהודי שמתרחק ממסורת אבותיו, ואלה שלא מבינים את זה – צריכים להתפטר, ואם הם מבינים את זה בודאי שהם לא עושים את תפקידם.

אנחנו פה קוראים בשם ה' בפני עולם ומלואו, עם ישראל הוא עם ה', עם הנצח. והאירוע הזה שקורה פה ברחובות קריה, אפילו שזה נעשה במימונה של ממשלת ישראל, אבל זה לא מייצג כלל את עמ"י האמיתי. הדבר שנעשה היום הוא מכוער, זו 'טומאה' וכל מילות של גנאי שרק אפשר לייחס לזה. אנחנו מוחים בכל תוקף כנגד מי שעושה את הדבר והמסייעים לו, והיהודים צריכים להגיד למוחים 'תודה רבה', תודה שאתם עומדים ומזהירים אותנו שלא יתדרדרו לתהום. שמתריעים: עמ"י, תזהרו, יש אנשים שיש להם שותפים פה והם רוצים לדדרר אותנו עד התהום.

שרשרת אירועי התועבה הללו גורמים לנזקים ישירים בגוף ובנפש לכל העם. ומי שכביכול אמור לדאוג לאומה לא מגלים אכפתיות. ראשית, התופעה הזו פוגעת בהתרבותו של העם. זה לא לטובת העם. מלבד זאת – זה גורם להתבוללות, שזה האסון הגדול של העם, ואנחנו צריכים לעשות תשובה. האויב מס' 1 שלנו – זה נישואי התערובת, מאז קום המדינה יותר משה מליון יהודים אבדו לעם היהודי, בסיבת ההתבוללות. יהודים! אתם עומדים לפני תהום, עיצרו, הזהרו! הסיכוי היחידי לשרוד הוא רק על ידי אחדות בעם היהודי, ומניעת התבוללות. ומלבד זאת התופעה הזו גורמת למחלות קשות ומסוכנות ביותר והם מאפשרים לכל החולים הללו להגיע לארץ ישראל, האם אתם דואגים לשלמותו וטובתו של עם ישראל? בודאי שלא! זה מבזה את שם ישראל בעולם, זה מראה שאין לעמ"י כבוד, וכשרואים את התופעות האלו בינינו זה מראה לכולם שליהודים אין עקרונות. ולכן זה מעודד פיגועים, אירוע שכזה מראה שזה הזמן לפגוע ביהודים, וגם האיראנים מתעודדים בכך, נותנים דלק לאיום האיראני. ומלבד כל זה – זה עוד עושה קרע בעם מבחינה חברתית, וגם הורס מבחינה מוסרית, ועוד לפני ענין של הדת – הדבר הזה הורס אותנו מבפנים.

כמה חמור הוא הענין בשמים. בסמוך לאירוע התועבה שהיה בת"א לאחרונה מיד לאחר מכן היה פיגוע במסעדה שם נהרגו כמה אנשים. לפני כשנתיים נחטפו שלשת הנערים באותה יממה שהתקיימה בה תהלוכה בת"א. כל תושבי המדינה הודעו וחרדו כששמעו על רציחתם. הצדיק רבי אלעזר אבוחצירא זצ"ל נרצח שעות ספורות לאחר שהתקיים אירוע שכזה בירושלים עיה"ק. רבי דוד אבוחצירא שליט"א אמר בימי השבעה לרבי אריה שכטר שליט"א שהרציחה הזאת ללא ספק זה בגלל תקיעת הסכין בירושלים עיה"ק על ידי המצעד הטמא, ה' ירחם. ואם כן כל מי ששותף כאן בכנס הזה גורם גדולות ונצורות להסיר חרון אף ה' מעל עמ"י.

וכעת נגיד את תפילתו הנוראה של רבי חיים ויטאל ע"ה על גלות השכינה. וכן את תפילת האור החיים הקדוש שהיום זה הוא יום פטירתו, על השבת השכינה למקומה, עם י"ג מידות הרחמים, וה' יקבל תפילותינו ברצון וברחמים, אמן.

הרב מנחם זיסמן שליט"א

מורי ורבותי, אחי ורעי הנאספים כאן לכבוד ה' ותורתו הק' שזועקים מנהמת ליבם: ריבונו של עולם, איננו יכולים עוד לישא את החרפה הזאת, את הרישעות הזאת אשר מנאצי ה' ואויביו באים להרים יד בתורת משה ובאמונה הקדושה בריש גלי, ביד רמה, באים להתריס ולומר: 'אנחנו כאן השולטים, אנחנו לוקחים את ספר התורה, דורכים עליו, יורקים עליו, מבזים אותו לעיני

כל'. וכולם שותקים. ואלה המעטים שהתאספו פה, באו מסיבה אחת ויחידה: כי כואב להם חילול כבוד שמים.

ידועים דברי הגמרא במסכת שבת דף נ"ה. שבשעת החורבן הורה הקב"ה למלאך המשיחית להתוות תו על מצחות הצדיקים, כלומר שהצדיקים ימלטו בעת החורבן ולא יפגעו, אך לאחר מכאן השתנה הפסק. אומרים על כך חז"ל שמעולם לא קרה כדבר הזה שפסק יצא מאת הקב"ה לטובה והפך לרעה אלא במקום הזה בלבד, שבהתחלה נידונו להצלה ולאחר מכאן נהפך הדין למשחית. חז"ל אומרים זאת כך: אמר רבי אחא בר חנינא, מעולם לא יצתה מדה טובה מפי הקב"ה וחזר בה לרעה חוץ מדבר זה, דכתיב: 'וַיֹּאמֶר ה' אֵלָיו עֲבֹר בְּתוֹךְ הָעִיר בְּתוֹךְ יְרוּשָׁלַם וְהִתְוִיחַ תּוֹ עַל מִצְחוֹת הָאֲנָשִׁים הַנִּצָּנְחִים וְהַנִּצָּנְקִים עַל כָּל הַתּוֹעֵבוֹת הַנִּעֲשׂוֹת בְּתוֹכָהּ', אמר לו הקב"ה לגבריאל, לך ורשום על מצחן של צדיקים ת"ו של דיו שלא ישלטו בהם מלאכי חבלה, ועל מצחם של רשעים ת"ו של דם כדי שישלטו בהן מלאכי חבלה. אמרה מדת הדין לפני הקב"ה, ריבונו של עולם, מה נשתנו אלו מאלו? אמר לה, הללו צדיקים גמורים והללו רשעים גמורים. אמרה לפני, ריבונו של עולם, היה בידם למחות ולא מיחו! אמר לה, גלוי וידוע לפני שאם מיחו בהם לא יקבלו מהם. אמרה לפני, ריבונו של עולם, אם לפניך גלוי – להם מי גלוי? והיינו דכתיב: 'וְלֹאֲלֹה (למלאכי החבלה) אָמַר בְּאָזְנִי, עֲבְרוּ בְּעִיר אַחֲרָיו וְהִכּוּ, אֶל תַּחַס עֵינֵיכֶם וְאֶל תַּחְמְלוּ: זָקֵן בַּחֹר וּבַתּוֹלָה וְטָף וְנָשִׁים תַּהַרְגוּ לְמִשְׁחִית, וְעַל כָּל אִישׁ אֲשֶׁר עָלָיו הַתּוֹ אֶל תִּגְשׁוּ, וּמִמֶּקְדָּשִׁי תִּחְלוּ, וַיַּחֲלוּ בְּאֲנָשִׁים הַזִּקְנִים אֲשֶׁר לִפְנֵי הַבַּיִת'. תני רב יוסף, אל תקרי 'מִמֶּקְדָּשִׁי' אלא 'מִקְדָּשִׁי', אלו בני אדם שקיימו את התורה כולה מאלף ועד תיו.

כשנעשו תועבות בחוצות ירושלים עיה"ק בעבודה זרה וגילוי עריות בפרהסיא, והאנשים הצדיקים נאנקו ונאנחו במסתרי ליבם, אבל הם לא היו בתוך העיר, לא יצאו למחות, כאב ליבם במסתרים. לא יצאו לצעוק בגלוי: אנחנו מתנגדים, זה מפריע לנו. למה הם לא מיחו? כי לא היה ידוע להם בבטחה שיקשיבו להם, ואולי המחאה לא תועיל. אבל מדת הדין טענה לפני ה' שמכיון שזה לא היה ידוע להם, לכן אין זה סיבה לפטור אותם מחובת המחאה, אם כן מדוע הם שתקו, מנין היה להם שהמחאה לא תועיל, ולכן יצא גזר הדין לרעה 'וממקדשי תחלו', שהפורענות החלה דוקא בצדיקים. וגם אנחנו, מורי ורבותי, נמצאים במצב שכעין זה. חושבים שהמחאה לא תועיל, ולכן רבים נמנעים מלמחות. אבל דעו לכם אחי, המחאה שלנו מועילה עד מאד, ואם תשאלו למה בכל זאת המצעדים מתקיימים שנה אחרי שנה, התשובה לכך היא מפני שהמחאה לא מספיק חזקה ולא מספיק ברורה. אבל אותם המעטים שמוחים וצועקים מדי שנה בשנה הם אלו שעוצרים את הזוועה, שהתועבות לא יתפשטו יותר ויותר.

ושתדעו לכם, היתה שנה שהמצעד המגעיל והמתועב הזה עבר ברחוב בר אילן, עם השלטים והתופים שלהם, כן כן, ברחוב בר אילן, כי זה מה שהם רוצים, להגיע לרחוב בר אילן, להשחית אותנו. אבל זה לא ממשיך הלאה, מדוע? כי הם יודעים שעל זה תהיה מחאה גדולה, הציבור יתעורר, אז זה הכל תלוי לפי מימד המחאה. כפי גודל המחאה כך פוחת החטא, ביחס הפוך, ולפי מעוט המחאה כך יגדל החטא.

היתה אף שנה אחת שבה הרשעים הארורים הללו, שבועטים ויורקים כלפי מעלה, רצו להגיע לכותל המערבי, ה' ישמור ויציל,

עם התהלוכה שלהם, אבל בית המשפט שלהם עצר את זה! למה הוא עצר את זה? זה הרי לא דמוקרטי! דמוקרטיה פה! מותר הכל, אסור רק לדבר כנגדם, מי שפותח פה כנגדם אוי ואבוי, אז למה עצרו את זה? כי הם ידעו ש'עצד כאן', בנקודה הזאת הציבור יצא משאננותו.

דוגמא נוספת. בעיר באר שבע השנה, החליט רב העיר שהוא לא נותן לדבר הזה להתקיים והוא יצא חוצץ נגד זה בחירוף נפש, הועיק את כולם למערכה. ואכן בית המשפט שם הורה שלא לקיים את התהלוכה בעיר באר שבע, בעיר האבות. אשרי לה לעיר האבות שהאבות הקדושים מתפארים בה על כך שמנעו את התהלוכה המתועבת ברחובה של עיר. אוי אחי ורעיי, אבל ירושלים, ירושלים עיר קדשנו ותפארתנו, העיר שחלמנו אלפי שנים להגיע אליה, מה זאת היה לה? במקום הקודש הזה, שכה ציפינו וחלמנו, כמה חשקו אבותינו להגיע לארץ הקודש ולנשק את עפרה, על הסוכות שלהם תלו מידי שנה את השלט עם הפסוק 'אם אשכח ירושלים תשכח ימיני'. בכל נישואין שובר החתן כוס לומר שהשמחה לא שלימה, כי החתן והכלה נפרדים, ה' עדיין נפרד מעירו, החתן שובר את הכוס ואומר 'אם אשכח ירושלים תשכח ימיני'. אוי, ירושלים עיר קדשנו, שבכל תפילה משלשת תפילות היום אנחנו מתפללים: 'ולירושלים עירך ברחמים תשוב, ותשכון בתוכה כאשר דברת. וכסא דוד מהרה לתוכה תכין', מה זה 'כסא דוד'? האריז"ל מסביר שזו תפילה על משיח בן יוסף, יסוד הקדושה, שארמילוס הרשע לא יהרוג אותו ח"ו. אבל כיום ברחוב דוד המלך בעיר ירושלים עיה"ק צועדת לה בגסות, ובחוצפה, וברשעות שאין כמותה, תהלוכת רשע. הם יודעים הרשעים איפה לפגוע ואיפה להכאיב.

ובכל שנה המוחות השטניים שלהם בוחרים יום מסויים להדגיש את הבזיון. הם יודעים טוב את מושגי היהדות, ואולי יש ביניהם גם כאלו ששנו ופירשו שקשים מכולם. הם יודעים לעשות את זה בזמנים הכי מכאיבים. השנה למשל בתל אביב עשו את תהלוכת הנאצה שלהם, הענקית, ביום כ"ו באייר, היום של יסוד-שביסוד מספירת העומר. היו שנים שהם עשו זאת בירושלים בט"ו באב, בכדי לנאץ את תורתנו הקדושה, ולחרפה ולגדפה. והשנה הם בחרו להם את יום ט"ו בתמוז, הם יודעים את מה לבחור, זהו יום היארצייט של רבינו הקדוש רבי חיים בן עטר עליו השלום, קדוש עליון, מקדושי הדורות שהיו לעמ"י, שהבעש"ט אף העיד עליו שנפשו קשורה בנפשו, שחסידיים ואנשי מעשה לומדים בכל ליל שישי, עוסקים בתורת האוה"ח הק' בשקיקה, והאוה"ח נחשב מאבות החסידות למרות שלא היה מעולם בקהילות החסידים, אבל הם רואים בו את מורה דרכם. מורי ורבותי, איפה הם כל החסידים של האור החיים הקדושים??? האוה"ח הק' מזהיר ואומר שפעמיים הוזהרנו בתורה הק' 'ולא תקיא הארץ אתכם בטמאכם אותה', בפעם אחת זו אזהרה לעושי תועבות ארץ מצרים וארץ כנען שהארץ תקיאם, ואילו בפעם השניה האזהרה מכוונת לאלה שלא חוטאים אבל יודעים שיש תועבות ולא מוחים כנגדם, שותקים. איזו אזהרה נוקבת יש לנו בדבריו! 'הא למדת שאם לא יהיו נשמרים המצוות בארץ הקודש תקיא הארץ גם את השומרים. למה? על שלא מיחו באלו שלא שמרו'. והשאלה אם כן נשאלת בכאב לב, אחי ורעי, אילו היה איזה אדמו"ר קורא לבוא ולהפגין בחירוף נפש, למחות כנגד המצעד, הלא כל החסידים שלו היו מגיעים, בלי חשבון, אז איפה הם כל החסידים של רבינו האור החיים הקדוש! מכל החוגים -

הרב יובל עובדיה שליט"א

ברשות הרבנים והקהל הקדוש, כל הנאספים למחות על אירועי התועבה בירושלים עיה"ק בפרט וארץ ישראל בכלל.

כתוב בפסוק 'ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשיו והיתה לה' המלוכה'. כפי ששמעתי מהרב דניאל עשור שליט"א, אם נדקדק בפסוק, נבין את המאבק האמיתי שלנו, המלחמה הגדולה לפני בוא המשיח. אנשים סבורים שהערבים הם הסכנה הגדולה עבורינו. אבל חז"ל אומרים לנו שעשיו הוא הסכנה הגדולה, עשיו זה אדום, זה רומי, עשיו – זו תרבות המערב, העולם הנוצרי של ימינו, אלה שכביכול תומכים בנו אך מסיתים את הישמעאלים נגדינו. ערבי הולך לפי מה שמסיתים אותו.

והמלחמה העיקרית היא המלחמה הרוחנית. כל התועבות שבימינו זה בא מתרבות עשיו, תרבות יון, שלא הסתיימה, שלא נעלמה עד ימינו. עשיו נמשל לחזיר שמציג את עצמו שכביכול הוא כשר – אך הוא טמא. זהו עשיו 'איש ציד', 'כי ציד בפיו', 'היאך מעשרין את התבן ואת המלח'. תתארו לכם שהאיראנים היו מכינים את הפצצה האטומית בלי להגיד מילה – מה גדולה היתה הסכנה! וזה המצב עם עשיו. הם רוצים להשמידנו, אבל בשקט. בני ישמעאל לפחות אמיתיים לא מסתירים. יעקב אבינו ביקש בתפילתו: 'הצילני נא מיד אחי, מיד עשיו', כלומר עשיו המתחזה כאילו הוא אחי.

רובם ככולם של התועבות שיש כאן בארץ זה בא מהשפעתה של הכנסייה, מאמריקה, עשיו, בשיתוף עם הערב רב, הם שמעודדים את המתירנות, את הפריצות, את המודנה, ובכך מטמאים את אדמת ישראל. והם עושים את זה במודע ובכוונה, אך בהסתר, 'מאחורי הגב'. כלפי חוץ מבקשים סליחה מהיהודים על הצרות שעשו להם.

גר צדק שהיה קצין לשעבר בחיזבללה, גר צדק אמיתי המתגורר בצפת ומחזק את הרבים בכנסי חיוזק סיפר לי דבר מדהים. הוא סיפר שבהיותו לשעבר קצין בחיזבללה הם הוזמנו לוותיקן כמשלחת-כבוד על חשבון הכנסייה, שם קיבלו את פניהם בכבוד רב, 'על שטיח אדום', והזרימו להם כספים. זו אותה הכנסייה שמכבדים את נשיא המדינה, ואת ראש הממשלה, מכבדים כלפי חוץ ואויבים כלפי פנים. אלה גרועים יותר מישמעאל.

כל המצעד הזה, כל הטומאה שיש פה, חז"ל כבר דברו וכתבו על זה מימי קדם. והאנשים האלה, יתכן שבחלקם הם תינוקות שנשברו, שוגגים או אנוסים, אבל חז"ל כבר אמרו לנו שבדור האחרון, עקבתא דמשיחא, כל ה'בוהמה' וכל אנשי הזבל, סליחה על הביטוי, הם בעצם כל מיני שאריות מכל הדברים שכבר היו, שאריות מדור המבול, דור הפלגה, סדום ועמורה, וכל זה נפל עלינו בדור הזה 'עקבתא דמשיחא', אבל השורש להכל – זה עשיו, אדום, וברצוני להגיע ולדבר על דברים יותר לעומק.

חז"ל אומרים שכל הכוחות של הסיטרא-אחרא – זה הכל בא מכח הברכה של יצחק ליעקב ועשיו, שהוא אמר לו: 'זהה כאשר תריד ופרקת עולו מעל צוואריך'. אם יעקב פורק עול תורה ומצוות – עשיו שולט, אם יעקב שומר על התורה והמצוות ושומר על דרך הישר, כוחו של עשיו וישמעאל בטל מאליו. הם בסך הכל מקלות, אבל השורש, ההשפעה הכי גדולה שיש בעולם זו ההשפעה שיש מכח התנהגותו של היהודי. ובראש הפירמידה – הם שומרי התורה והמצוות. אם גוי עושה איזה מעשה תועבה, זה בודאי בגלל שיהודי השפיע עליו לרעה, אם חילוני עושה דבר-תועבה זה בגלל ששומרי התורה לא שומרים עליה כראוי.

כולם מעריצים אותו, כולם יודעים שהיה איש מופת, איש אלוקים קדוש, כולם עולים לציונו הק' להתפלל על קברו שה' יושיעם בכל מה שנצרך, אבל איפה אנחנו, רבותי, כשהאור החיים הקדוש צועק אלינו: אל תשתקו! תמחו! איפה כולנו? איפה כל החסידים שלי, למה נאלמתם דום?

כל היהודים היקרים שבאו לבית הכנסת כאן להתאבל על כבודה של ירושלים, במקום שבו מרן הרב עובדיה יוסף זצ"ל זעק: כולנו נצא להפגנה! לא נסכים לזאת, 'ותבוא ותטמאו את ארצי ונחלתי שמתם לתועבה', כי יהודי אמיתי, עם לב יהודי, לא יכול לסבול את זה. אבל היום נרדמנו והתקררנו, אז אנחנו צריכים להיות חוששים לכך שאם אנחנו לא נצעק אנחנו גם כן עלולים להתקרר, חלילה, להפוך אדישים.

כאן במקום הזה יוצאת הזעקה מלבו של כל אחד ואחד לאבינו שבשמים: אבא שבשמים, תראה בענייני, אנחנו לא שותקים, אנחנו צועקים, אנחנו מביעים את מחאתנו וזעזוענו בגלוי וברבים בלב ירושלים, איננו רוצים להפגש עם החלאות ההם בפנים, אבל פה אנו עושים זאת בפירסום גדול, למען ישמעו ידעו ויכירו שישנם יהודים שזה כואב להם, שיש יהודים שלא מסכימים, ובשכר המעטים שכואב להם, שלהם יש שייכות לכבוד ה' יתברך ותורתו הק' – זה מגן על כל הכלל כולו.

אזכיר רעיון על פרשת השבוע, פרשת פנחס, הרשעים ידעו גם לכוון על הפרשה, הם בחרו דוקא את השבוע הזה. שם נאמר על פנחס הכהן 'אשר קינא לאלוקיו'. הרב רומפלער שליט"א ביאר את המילים 'אשר קינא לאלוקיו' במשל לשני אנשים מבוגרים שהיו בבית כנסת והיתה מריבה ביניהם, וקם יהודי אחד צעיר לסייע בעבור אחד מן השנים, נגשו אליו אנשים ושאלו אותו, אם שני יהודים ישישים מריבים זה עם זה – מדוע זה אתה מתערב במריבה שבין השנים. אמר להם האדם הצעיר, אותו שאני מתערב למענו זה לא סתם מישוהו, זהו אבא שלי, אני לא יכול לעמוד בצד כשמישהו רב איתו ומציק לו, אני מחויב לצאת לעזור לו. אה, אם זה אבא שלו – זה מובן.

פנחס קם מתוך העדה, אדם בלתי מוכר, לא נשיא ולא דיין ולא ראש בית דין, ועשה מה שעשה. ושואלים אותו: 'מה לך להתערב בעסק הזה? אתה רואה את משה רבנו? הוא עומד בצד, אהרן הכהן – בצד, נחשון בן עמינדב בצד, כל צדיקי הדור בצד, אז מדוע אתה קם ועושה מעשה? מנין לך העוז?', אומר להם פנחס: 'אשר קינא לאלוקיו', זה האלוקים שלי, אני חש קירבה אליו, אינני יכול לסבול כאשר מנאצים את דתו בפרהסיא. לכן עשיתי מה שעשיתי. זה ענין של הרגש. הלכה ואין מורין כן. כי מי שלבו חם – הוא זה שמביע את כאבו.

נתפלל לה' שיראה ויביט על כל היהודים בכל אתר ואתר שאיכפת להם, שזועקים, שמתפללים, שכואבים, שה' יראה בצערם ובשברונם, ובזכות זאת, בשכר הכאב הזה, ה' יבטל את כל התכניות המרושעות של הארורים הללו שרוצים לטנף את עמ"י ולעקור כל זיק של קדושה מעמ"י, ושיוצאים במלחמה גדולה נגד ה' ותורתו, 'כלם ה' מתחת השמים, מי שיכול לחזור בתשובה – שיחזור בתשובה, ומי שלא – ה' יכלה אותו וישמיד אותו מבינינו, כמו שכתוב 'כי כל האיש אשר הלך אחרי בעל פעור – השמידו ה' אלוקיך מקרבך, ואתם הדבקים בה' אלוקיכם חיים כולכם היום'. ונזכה לראות בישועת ה' והתגלות משיח צדקנו במהרה בימינו אמן.

והחזון איש כבר אמר לנשות ישראל בזמן 'גזירת גיוס בנות' שאם הן היו מפגינות כנגד תופעת קיצור החצאיות שהיתה בשעתו אזי לא הייתם צריכים להפגין כנגד גזירת גיוס בנות לצה"ל, ה' ירחם.

ברור שצריכים למחות אבל אם מדברים על מצעד הגאווה, מאיפה יש להם את הכח לעשות את זה? מדוע ניתנה להם הרשות מלמעלה? התשובה פשוטה: כשהולכים ברחובות החרדיים, גאולה, רבי עקיבא, מונסי, לייקווד, בורו פארק, שם רואים את מצעד-הגאווה של בנות ישראל הכשירות, ממילא יש גם את מצעד הגאווה של החילונים.

אם בת ישראל הולכת בחוסר צניעות, חשופה למחצה, מה אפשר להגיד? שהיא שוגגת? הלא מלמדים אותן מצעירותן ש'כל כבודה בת מלך פנימה', שהצניעות והקדושה זה הדבר הראשון במעלה של עם ישראל, ושזה היסוד והשורש של כל היהדות וכל עם ישראל. זה קל לבקר את החילונים, ובודאי שאם עושים אלימות נגדם אין בזה שום תועלת, אבל מה עם מצעד-הגאווה שצועד כאן בגאולה? האם אנחנו מוחים כאן נגד הפריצות החרדית, נגד החצי לבושים אשר הולכים בראש חוצות, חצאיות קצרות, בגדים צמודים, שער מתנופף המכונה 'פאה'?! למה לא צועקים על זה???

לפני עשר שנים, נתגלה שהפאות כולן עשויות משער עבודה-זרה, מה הרמז מהשמים שרמזו לנו בכך? גאווה. פריצות זו עזות וגאווה, 'גבה לב' נחשב כעובד עבודה זרה, כדברי חז"ל. זה מה שרמזו לנו. צריכים לעשות חשבון נפש אישי. צריך למחות, נכון, אבל חז"ל לימדונו שתמיד צריכים להסתכל על עצמנו, אבל אשמים אנחנו. הם אשמים, אבל גם אנחנו.

לפני כמה שנים, כאשר רצו לגייס את בני הישיבות, באו מליון אנשים לירושלים להפגין כנגד זה. כזו הצלחה! אבל אני שואל, האם הצלחתם לגייס אלף איש כנגד מצעד-הגאווה מצעד הפריצות שיש ברחובות החרדיים??...

רואים רב שהולך עם שטריימל, ולידו גברת חסרת-צניעות עם שער מתנופף, חצאית קצרה, ובגדים צמודים, ומתחילים מיד להתפלפל איזה רב מתיר או לא מתיר. על זאת תמחו! זה הרבה יותר חמור, זה מזיד, זה בן תורה! איפה השפעה של בן תורה לעומת חילוני שתוי מסכן מתל אביב? אין להשוות! מי נתן את הכח לרשעים לעשות את מצעד-הגאווה? הקב"ה. ולמה הוא נתן להם את הכח? מי זה שיכול להשפיע על הקב"ה? האם הישמעאלי? האם בן עשיו? החילוני קצת, בקושי. אבל יהודי חרדי בן-תורה שעושה חשבון נפש ומתחזק ומחזק את בני ביתו וסביבתו, והוא מוחה על מה שקורה, זה עושה רעש גדול בשמים. אבל היצה"ר בעורמתו הצליח להסיט אותנו לדברים אחרים.

דוגמא נוספת, ישנם אירגונים שמזעזעים אותנו עם סיפורים על מאות ואלפי נשים יהודיות שנשואות לערבים לא עלינו, וילדיהן זה 'אחמד' ו'מוסטפה'. אבל זה עדיין לא הכי גרוע, כי הילדים שלה עדיין יהודים. הלא אין גברים יהודים שהולכים עם ערביות, אלא ההיפך, והילדים – יהודים, היא סובלת ממנו ואולי היא תצא ממנו בסופו של דבר. אבל כמה מיליונים יש של גברים יהודיים שחיים עם גויות נוצריות? אמנם לא הולכים מכות, חיים טוב, ויש להם ילדים ונכדים, בחנוכה – חנוכיה, ובחג המולד – עץ אשוח, וכל העתיד שלהם, הנצח שלהם – הלך לאבדון. אם יש אלף ילדים בשם 'אחמד', אבל יש לעומתם מליונים של ילדים בשם מייקל, וכריס, וקתרין, וכריסטינה, מיליונים שהלכו מעמ"י.

והיצר מבלבל אותנו שנשכח את כל זה. את השואה הזאת. בארה"ב באים גבאים של האירגונים לקחת כסף מתורמים בכדי להציל את היהודיות האלה הנשואות לערבים, אבל היהודים בארה"ב הם לא דואגים עצמם, בשביל יהדות ארה"ב.

צועקים הרבה על האיפונים, וגם אני צועק על זה, זה חמור, אבל מצד שני, כשחרדי הולך ברחוב רבי עקיבא, ומולו באה דמות, לא על מסך קטן, אלא בגדול, בתלת מימד, עם ריח, ועם שיער מתנופף, מסך ענק, אבל לא מדברים כלום. אז מה היצה"ר עשה? הוא לקח את הרבנים, שכולם יצעקו על האיפונים. אך האם אפשר להשוות את זה לפריצות של הרחוב, הרחוב החרדי?!

אני מדבר עם אברכים ובחורים ובני ישיבות, אני מדבר איתם 'בגובה העינים' והם מספרים לי, אומרים לי בגילוי לב, תלמידי ישיבה ממשפחות טובות, שהם רואים סרטים. ואני שואל אותם: 'ומה עם שמירת העינים?' אז הם עונים לי: מה אתה מדבר? מה שאנחנו רואים ברחובות אלעד ובני ברק זה הרבה יותר גרוע מהסרטים... רבותי, תתעוררו! איפה ההפגנות, המודעות, חלוקת פליירים? אני עושה זאת במשך שנים כמעט לבד, אומרים עלי שאני משוגע. יש לי מערכת כריזה ואני מסתובב באלעד בכל יום שישי, עם הכריזה, 'חידלו עם הפאות של ימינו, ובגדי הפריצות, וגם עם האיפונים, תחזרו בתשובה, תתקדשו!' ולפחות שאנחנו נשתדל, שאנחנו נלך לכיוון הצניעות, ואז מיד כל הקליפות יפלו, לא רק מצעד הגאווה, אלא 'כל הרשעה כולה כעשן תכלה מן הארץ'. לא תהיה להם זכות קיום בכלל. הכל ייעלם.

אם יהודי עושה תשובה, ובפרט אם בן תורה עשה תשובה, זה פועל בשמים. אשה רבנית, מכובדת, שהולכת ברחובות העיר, היא צריכה ללכת בחומרת הדין, לפני משורת הדין, ביתר הקפדה על צניעות מכפי שהולכות נשים אחרות. האם אין זה 'גאווה' כאשר אדם הופך להיות רב עיר, ואז אשתו 'תופסת פוזה', ומשנה את תלבושתה לרעה, הכל קצר, צמוד. למה? כי בעלי הוא כבוד הרב שליט"א... האם אין זו גאווה? וכשיש תופעה שהחצאיות הופכות למיני, מעל לברך, נשות אברכים, האם אין זה גאווה? האין זו תועבה? אנחנו מוחים על מצעד-הגאווה שיש בתל אביב אך יותר מזה יש למחות על מצעד הגאווה החרדי. חייבים לחזור בתשובה על זה, וצריך להתחיל 'מלמעלה' (מהאנשים החשובים), ולא להתבייש. צריך למחות ולהגיד את האמת בפנים, 'אמת מארץ תצמח', אי אפשר לטשטש, כי בסוף זה יצוף ויעלה.

חז"ל אומרים לנו שבעקבתא דמשיחא, אחד הסימנים הוא: 'פני הדור כפני הכלב', הכוונה היא שכשמכים את הכלב עם מקל הוא נושך את המקל, ולא את המכה. אנחנו צריכים להספיק לנבוח על המקל, אנחנו צריכים לשאול למה זה קורה לנו, באיזה מגזר יש הכי הרבה אסונות? האם אתם יודעים? המגזר החרדי! יתומים, אלמנות, תינוקות של בית רבן בני שנה או חצי שנה מסתלקים, בודאי הכל חשבוניות-שמים, אבל למה? למה כ"כ הרבה קרבנות בציבור החרדי? למה? אנחנו יושבים ושואלים: 'למה? מה רע עשינו?' אנחנו צדיקים! נותנים תרומות, לומדים תורה, מתווכחים עם החילונים על דרכם הרעה, אז למה ה' מכה אותנו?!

אבל התשובה היא פשוטה, אחת ויחידה: אם התורה לא הולכת עם קדושה – הקב"ה לא רוצה את זה. הרב שך זצ"ל כבר אמר זאת שאם בני תורה ונשותיהם אינם חיים בקדושה ובטהרה,

צניעות, שמירת-הענינים, הלבוש, וכו', שהכל זה פגם היסוד, חוסר הקדושה, אם אין קדושה – אזי כל התורה, כל שיעורי התורה של הבעל – הכל הולך לסיטרא אחרא. קחו לדוגמה, אם למשל אדם לומד זוהר כל היום אך עם בגד ים, האם זה נחשב לרצון לפני ה' בודאי שלא, כי צריך קדושה צריך להיות צדיקים ביחד עם התורה. והלא כך גילו את תרמיתו של שבתי צבי, שלמרות שהיה גדול בתורה בנגלה ובנסתר, אך ראו שאיננו בקדושה, ומזה הבינו שהוא משיח שקר. אם אין קדושה לא יעזור שום דבר. חייבים לתקן את הדברים האלה כדי שנוכל באמת למנוע שלא יהיה מצעד הגאווה. זהו התיקון, בשורש הדברים.

אני מקוה שדברי שיצאו מן הלב יחדרו אל הלבבות, זה כראב לא רק לי אלא גם להרבה אנשים שאני מדבר איתם. חז"ל אומרים 'הן גאלתי אתכם אחרית כראשית', הגאולה האחרונה תהיה כמו בגאולת מצרים. שם – לא כולם יצאו, רובם לא רצו לעזוב את הבצלים ואת השומים, לא רצו להתנתק מהחומריות ומהטומאה, למרות שלא שינו שמם ולבושם, אבל לא היו מוכנים, לא רצו לצאת עם משה למדבר-סיני שאין שם כלום רק תורה. ולכן חלקם הגדול מתו במכת חושך. גם בגאולה האחרונה לא כולם יזכו, השאלה היא האם אנחנו מחכים ומוכנים לקבל את המשיח, אם אנחנו מוכנים להתנתק מהטומאה. וכי מה אתם חושבים, שהמשיח יהיה מודרני? חס ושלום! משיח יהיה 'קיצוני שבקיצוני', והרבה ירצו לצאת נגדו, מדוע? כי 'האמת איזור חלציו'. המשיח יהיה כמו אבותינו מדורות קודמים, 'תִּדְשׁ יְמֵינוּ פְּקָדִים'. יהי רצון שבע"ה נזכה כולנו לגאוו"ש ושנוכה לקבל פני משיח עוד בשנה זו במהרה בימינו אמן.

הגה"צ רבי יוסף יואל קאהן שליט"א, כ"ק האדמו"ר דקהילת 'מבקשי אמונה'.

שלום וברכה לכל הציבור הקדוש. ראשית, נפתח בדברי החת"ס בדרוש לז' אב על הפסוק 'על הר ציון שְׁשֻׁמָּם, שועלים הלכו בו, אתה ה' לעולם תשב כו', והוא מביא על כך את המדרש על דברי אסף בתהילים: 'קומה ה' ריבה ריבך, זכור חרפתך מני נבל כל היום'. אמר הקב"ה, עכשיו איני קם, אבל מתי אקום? 'משוד עניים מאנקת אביונים, עתה אקום יאמר ה'', א"כ במקרא מבואר שעל ריבו וחרפתו – ה' לא קם לדון עמים, אבל ישנה הבטחה שעל שוד האביונים ה' כן יקום לשפוט ולדין. ועל כך אומר החת"ס, אוי לנו שנתקיימו בנו מה שחז"ל אומרים במסכת סוטה, 'בית ועד יהיה לזנות', כאשר בעו"ה במקום הישיבות הגדולות וקיבוץ חכמי ישראל שהיו מלפנים מנהיגי עם ה', עתה יושבים בראש אפיקורסים המהפכים את הקערה על פיה, והתלמידים שותים את המים המרים שלהם, ושם שמים מתחלל כידוע. ושם החת"ס מאריך מאד בדיבורו, איפה נבוא ולאיפה נרוץ מרוב חילול ה' הגדול, ועל כך אומר המדרש, 'אלוקים אל דמי לך', אם אתה דומם – הלא אנחנו איננו דוממים, אנחנו צועקים. הרי הקב"ה הבטיח שכל זמן שיש לנו להתקומם – הקב"ה מחכה לנו שנקום ונפעל, אבל כאשר מצדינו זה בלתי אפשרי – אזי הקב"ה בעצמו מבטיח שהוא יתקומם. וא"כ כל זמן שהיו צדיקים קדושים איתנו, אנשים טהורים שהיה איכפת להם מחילול ש"ש, והם הכריזו שאין לנו שום שייכות עם הרשעים עם עוברי העבירה, אז הקב"ה מחכה עליהם, אבל היום שכבוד ה' מושפל ומבוזה

בתכלית הבזיון אזי אנחנו יכולים לבוא אל ה' ולומר לו: רבש"ע, אין לנו כבר כת, המחטיאים, הרשעים, האפיקורסים, הרימו ראש, המצב נורא ואיום, ואין לנו שום כת, ואף כשכבר יש מחאה, כמה אנשים כבר שומעים את הדיבורים שלנו? על מי יש לנו השפעה? המחטיאים האלה שלקחו את כל השליטה על א"י עושים כחפץ לבם להחטיא ולבזות ש"ש, מצב שכזה לא היה מעולם, שאף שתמיד היה די והותר חילול השם, אבל היה איזשהו גבול: 'עד כאן תבוא', אבל היום הם פורצים את כל גבולות שבעולם, הדברים צועקים בעד עצמם, כל מי שיש לו טיפה של שכל בקדקדו מרגיש שזה יצא מגדר האנושיות, 'עד מתי, עד מתי רשעים ה', עד מתי רשעים יעלוזו', עושים צחוק ולעג מכל דבר של קדושה חמור ככל שזה יהיה. ורואים שגם לקחו את עצמם כיום לגייס את בני הישיבות, וזה אומר שהם לא רוצים שישאר אפילו טיפה של קדושה, לא נחה דעתם בכל יושבי הקרנות שיש להם, זה לא מספיק להם. כי הם משתוקקים לסגור את כל התורה כולה, לעקור אותנו ולעשותנו גוים גמורים.

הגמ' בחגיגה אומרת בדף ה' ע"ב, על הפסוק 'במסתרים תבכה נפשי מפני גוה', שבחדרים הפנימים הקב"ה בוכה כביכול, ואילו בחוץ שם יש שמחה, שזה בחינת 'עוז וחדוה במקומו'. והגמ' מפרשת על מה ה' בוכה? 'מפני גוה', מפני גאוותן של ישראל שניטלה מהם וניתנה לאומות העולם. וצריך ביאור מה הכוונה בזה, וכי אין דבר אחר לבכות רק על הגאווה של ישראל שניתנה לגויים...? אלא שבדורות הקודמים בכל דור ודור ידענו שעם ישראל הם הכי קדושים, הכי צנועים וטהורים, התגאינו עם הצניעות, עם הקדושה שלנו, כפי שהקב"ה תמיד משבח את עם ישראל וקדושתם, ואת המעלה הגדולה של בנות ישראל 'כל כבודה בת מלך פנימה', הצניעות ושמירת הענינים ושמירת הברית, ועוד יש גאווה בעם ישראל שאין כוחנו אלא בפה, כמו שנאמר: 'כי מי גוי גדול אשר לו אלוקים קרובים אליו כה' אלוקינו בכל קראינו אליו', ומפרש התרגום שהקב"ה מקבל את התפילות שלנו, זו הגאווה שלנו, שאין אף אומה ולשון שיכולים להתפלל ולפנות להקב"ה, ושהקב"ה 'עושה עסק' מכל מילה שלנו. אנחנו, עם ישראל, יש לנו כוח בפינו לכבוש את המלחמות למטה ולמעלה מכל המלאכים המקטרגים. 'ומי גוי גדול אשר לו חוקים ומשפטים צדיקים', זה התורה הקדושה שהיא הגאווה שלנו, 'רוממות קל בגרונם וחרב פיפיות בידם' שיש לנו כוח ללחום את כל המלחמות בפה שלנו, בתורה ותפילה, וכן כח הקדושה והטהרה והצניעות ומעשים טובים. אך לעומת זאת, הגויים, הגאווה שלהם היא בידים, 'ידי עשיו', הם מתרברבים עם הנשק שלהם, עם הטנקים והתותחים, שזה צעצוע ילדים, אפס אפסים, אין לזה שום משמעות לעומת הכח שיש לנו בתורה ותפלה וצניעות וקדושה.

אבל היום לוקחים את גאוותן של ישראל, אלה הכופרים מחטיאי הרבים, מינים המורדים על ה' ועל משיחו, ועושים צחוק מכל דבר של קדושה. הלא אפילו אצל הגויים זהו דבר מאוס, גם הגויים יודעים שיש דברים שצריך לתת להם גבול. ועוד רעה הם עושים לנו בכך שהם רוצים לצרף את בחורי ישראל לעניין של הגאווה שלהם, להכניס אותם אל הצבא שלהם, שזה מעשה גויים 'ידי עשיו' – 'על חרבך תחיה' – זה הכוח שלהם, אבל הגאווה שלנו זה לבוא להתפלל כל יום ולקדש את הפה שלנו בתפילות ובקשות ובתורה הקדושה, כמו שכתב האור החיים הקדוש על הפסוק 'לבני יששכר, לפלוא משפחת הפלואי, לתולע משפחת

מסר מאת הרב דניאל עשור שליט"א

היות והרב דניאל עשור שליט"א שהשתתף בעצרת ולא הספיק לישא את דבריו היה בפיו מסר חשוב לפרסם לציבור, נתבקשנו להעביר את תמצית העניין בקצרה, זהו מסר חשוב ונחוץ ביותר שכל אב ואם חרדי חייבים לדעת ולהבין את גודל האחריות לשמור על הילדים מהסכנות הנוראות האורבות להם, שלא נדע. והרי קיצור הדברים:

יש מצב פה של רשעים גדולים, כמרים או פשוט מסיונרים, הם לא מתפללים לאותו האיש, אלא עובדי השטן. רשעים אלה, בשנים האחרונות הצליחו לחטוף הרבה ילדים, ובעיקר בנים, מן החדרים ומגני-הילדים ולהביא אותם למעשים הכי שפלים שרק יכול להיות. אי אפשר בכלל לתאר את זה. אחר כך מפחידים אותם בצורות קשות ביותר עד שמחזירים אותם הביתה, ומזהירים אותם שיהרגו אותם אם הם רק יפתחו את הפה. והילדים האלה כבר לא שוים שום דבר, הם שבורים לחלוטין, עם בעיות נפשיות קשות. וזה מה שהם רוצים: הם רוצים לקלקל את הקדושה של עם ישראל. וזה כבר מתמשך שנים על גבי שנים, ולפי אלה שמתמצאים זה נוגע כבר ליותר מאלף ילדים! ויש אומרים שמדובר על כאלף וחמש מאות ילדים, ה' ישמור.

ואנחנו צריכים לשמור היטב על הילדים שלנו. המנהלים לא זזים, זה לא מעניין אותם, כשהורים באים אליהם ומספרים – זה לא מעניין אותם. כשהולכים למשטרה – לא מעניין אותם. למה? כי זו תוכנית! זו תכנית לקלקל את הילדים שלנו. הורים! שימרו היטב על ילדיכם, שימו לב היכן הם הולכים, ולמדו אותם שלא ללכת או ליצור שום קשר עם אדם או אשה בלתי מוכרים, אפילו בחזות חרדית. אם אתם חושדים שמהו מעין זה קרה לאחד מילדיכם, אל תחכו, תגשו לאדם שמתמצא בדברים כדי לבדוק איך אפשר לעזור לו, ואיך אפשר לפעול שלא יקרה שוב כדבר הנורא הזה לילד או לילדה אחרת במקום. יש לקבל יעוץ מקצועי כיצד לפנות לרשויות ולעקוב שלא יטאטאו את הדברים מתחת לשולחן. עליכם לדאוג שהילדים יהיו תחת השגחת מבוגר בדרכם ללימודים ובחזרה, בהפסקות ואחרי הלימודים.

מכיון שמדובר באנשי פשע מסוכנים, יש להתאגד יחדיו וללכת כקבוצה לרבני השכונות ולספר את הדברים, ולא להשתיקם ח"ו, כמו כן להתארגן בסיוע משפטי-מקצועי כדי לראות שהתלונות יטופלו כראוי, ולא להניח לנושא לרדת מסדר היום, שילחו מכתבים והתקשרו לעסקני השכונות, למנהלים, לרבנים ולכל מי שיכול להיות בעל השפעה בענין, כי בנפשנו הדבר. מדובר בפיקוח נפש ממש, וישנה השתקה מכוונת וברורה מצד הרשויות למאות המקרים שהתרחשו בתקופה האחרונה.

נישא תפילה למרום שהקב"ה ישמור על ילדינו מכל מכשול ומכל פגע רע, 'אין פרץ ואין יוצאת ואין צווחה ברחובותינו' ובזכות תמימותם של תינוקות של בית רבן ישלח ה' את משיחו לגאלנו גאולה שלמה בקרוב, אמן.

התולעי'. התולעת אין כוחה אלא בפה, וגם במידת הענוה להתפלל וללמוד כמו תולעת ולפלאות ולהפריש את פיו מכל דבר רע, מכל ניבול פה ולשון הרע ודברים מיותרים שהרי פיותיהם של תלמידי חכמים הם כלי שרת שאסור להשתמש בהם לדברים אסורים.

מורי ורבותי אנחנו נמצאים במצב זה לפני ביאת המשיח, כהיום שרואים בגלוי כל כך את התפשטות כח הסיטרא אחרא, שיש להם חוצפה להחטיא כ"כ בפומבי וגסות בלי התחשבות כלל עם התורה, זה מראה לנו שסוף סוף אנו קרובים מאד לישועה של מלכות בית דוד, 'משוד עניים ואנקת אביונים' – עתה אקום יאמר ה', אין לנו צדיקים שיבואו למחות וללחום כנגד הרישעות ועבור כבוד מלכו של עולם, בודאי שעת הגאולה קרובה. העיקר זה להתחזק באמונה שלימה, 'אמונתך בלילות', במצב הזה של גלות המשולה ללילה, וזה סוף הלילה שזה התגברות הכי קשה של החושך, ואין לנו התחזקות מצדיקים קדושים שחזקו ידינו, היום אנו עניים ואביונים, והמצב יורד ויורד, אבל אנו נחזיק בחבל שבו החזקנו אלפי שנים בגלות בעקשנות רבה, ולא נרפה בשום אופן. 'כי מראש צורים אראנו', עמ"י מיוסדים ומבוססים על האבות הק'. בדיוק כמו אברהם אבינו ש'אחד היה אברהם', עברי כנגד כל העולם, כולם לעגו וצחקו ממנו וביזוהו, וגרשוהו מא"י כמו שנזכר בראשונים ובמדרשים, אבל הוא לא התפעל, והמשיך להכריז בכל העולם: 'ה' אלוקינו ה' אחד' ואין עוד מלבדו, ובסופו של דבר כולם הכירו בגדולתו וחשיבותו, וכל מלכי מזרח ומערב השכימו לפתחו. גם היום לפני הגאולה והישועה הכל מוסתר בתכלית, בהסתר שבתוך הסתר, אפילו הבעש"ט הק' פחד להיות בזמן זה. שמעתי מאבי זצ"ל שהיה תמיד נוהג לומר בשם הק' רבי ברוך ממז"ב'ו' זיע"א שיבוא זמן לפני ביאת המשיח שנצטרך לפרש את הפסוק: 'על כן לא נירא בהמיר ארץ' שאפילו 'בהמיר ארץ' – כל העולם ישתמדו ויכפרו, אבל אני אשאר חזק באמונתי. אין להתפעל מכל העולם כולו, אשרי מי שמתחזק כהיום הזה בבחינת: 'אמונתך בלילות', אנחנו לא יודעים שום דבר, אבל הולכים עם הקב"ה באמונה שלימה, וסמוכים על הבטחת השי"ת שלא יעזבנו ולא יטשנו, שתמיד לנצח נישאר העם הנבחר שלו. ובזכות זאת יגלה לנו הקב"ה: 'כי עין בעין יראו בשוב ה' ציון', בזכות שמירת העינים, ששם כל הקדושה 'איה הקדשה היא בעינים על הדרך'. שלא להכניס שום תועבה לעינים ולמחשבה. אשרי מי שנמנה על המעטים המתגברים כנגד כל הנסיונות, ושום דבר, שום יגיעה לא נעלם מעיני ה'.

במוצאי שביעית בן דוד בא, והחודשים תמוז ואב שבהם היה החורבן הרי זהו הזמן המסוגל לגאולה השלימה. יה"ר שה' ירחם על פליטתנו וישלח לנו את משיח צדקנו עם אליהו הנביא שהוא פנחס, שהיה איש בודד שיצא לקנאות קנאת ה' צבקות מבלי להסתכל על כלום, וכתוב בזוה"ק שמי שמקנא על קנאת הברית, הוא חשוב מאד מאד למעלה. ה' יגין עלינו ויזכנו לעשות תשובה שלמה מתוך שמחה ורחמים ולקבל פני משיח במהרה בימינו אמן.

הגה"צ רבי אהרן צבי רומפלר שליט"א, רב דקהילת 'תהילות ישראל' ירושלים עיה"ק

אנשים שואלים מה הצורך למחות נגד אנשים כה שפלים, מדוע עלינו להתייחס אליהם בכלל, הלא הם לא מתחשבים בכלל בנו. אך באמת שאלה זו אינה נכונה כלל. חז"ל אומרים שבדברי תורה נאמר 'ענה כסיל כאיוולתו'. אף שבענייני העולם לא צריך להתייחס לטיפש מה שהוא אומר, אבל אם זה נוגע לדברי תורה כן צריך לענות לו, מפני שהאדם צריך להבהיר ולברר את דברי התורה, כי היצר הרע נותן לאדם תמיד להתאחז אפילו בשטויות כדי לבטל דברי תורה, 'אין אדם חוטא אלא אם כן נכנסה בו רוח שטות', היצה"ר משטה באנשים, ולכן הוא נקרא 'כסיל' ע"ש האומנות שלו. אז לכן בדברי תורה צריכים לענות על איוולת הכסיל כדי שהאדם לא יתפס לשטות הזאת.

ושני יסודות שנחוצו מאד לדעת אני רוצה להסביר כאן. א. כל דבר שקורה ונעשה בעולם על ידי בן אדם בעל בחירה, עושה רושם לא רק בעולם הזה אלא בכל העולמות, ובפרט אם עושה זאת יהודי שיש לו שורש, שהוא בא מזרע אברהם יצחק ויעקב. כל אדם שכזה יש לו נשמה, ואפילו שהוא נכרת מנשמתו בשביל עוונותיו אבל בכל זאת נשאר בו 'שיריים', 'רושם' מן הנשמה שהיתה בו פעם, [וכמו שגופת המת מטמאה בגלל שירי רושם הנשמה שעדיין יש בו, כמש"כ האוה"ח הק' בפרשת חוקת] וכל מה שהוא פועל - זה עושה רושם עד למעלה בכל העולמות העליונים, האדם נקרא 'מדבר' אף שגם בע"ח יש להם סוג של דיבור, כמו שמוזכר בגמרא 'שיחת עופות', אבל האדם יש לו כח להפעיל בדיבוריו את כל חלל העולמות עד הרקיע השביעי, ובפרט אם הם מזרע ישראל. ואנשים אלה שעושים דברים מתועבים, הם מלכלכים את חלל העולם הרוחני, ולכן עלינו למחות ולזעוק על זאת. ב. יהודי צריך לדעת, שהוא צריך להיות 'אכפתי', ולא 'אגואיסט', זו מידה מאד גרועה עבור היהודי. בפרשת ניצבים נאמר: 'פן יש בכם שורש פורה ראש ולענה, והתברך בלבבו לאמר שלום יהיה לי כי בשרירות לבי אלך', לדברי האור החיים הק' מדובר על אדם ששומר תורה ומצוות אלא שאיננו מרגיש חוש של אחריות וערבות עבור אחיו שגם הם יהיו יהודים וילכו בדרך נכונה, הוא לא רוצה להכנס בברית-הערבות (שעל זה מדובר שם באותו ענין בפרשת ניצבים), וע"ז נאמר שם ביטוי מזעזע בתורה: 'לא יאבה ה' סלוח לו', אפילו שהקב"ה כה חפץ בתשובתן של רשעים ולא במיתתן, כמש"כ בתפילה: 'הרוצה בתשובה', ונאמר בנביאים: 'כי לא אחפוץ במות רשע, כי אם בשובו מדרכו וחייה', אבל אדם כזה שפל שאין לו שום רגש של ערבות כלפי הזולת - לא יאבה ה' לסלוח לו. כאשר האנשים שפלים הללו עושים מצעד כזה ברחובה של עיר, זה צריך לכאוב לנו עד מאד עבור הרשעות הזאת, כי זה עושה צער גדול בשמים, ההשחתה, הטינופת הגרועה הזאת.

אסור לאדם להתעלם מדברים שקורים בעולמו של הקב"ה בפלטריין של מלך, איך אדם יכול להיות רגוע ואדיש בחוסר-איכפתיות ממה שנעשה, הרי זה ההיפך מכל מהות היהודי, שצריך לכאוב לו כבודו של בורא עולם וכבודה של התורה. אך בדורנו הדור כל כך נמוך, המושגים כל כך מעוותים, וכל הדור - כמו 'חולה', כמו 'נכה', לא מסוגלים להבין יסודות כל כך פשוטים ובסיסיים ביהדות. יש רק מעט אנשים שיש להם רגש לזה.

יש בתקופה שלנו תופעות איומות של התעללויות בילדים, הם עושים זאת לא בשביל התאוות שלהם, אלא מאהבת הרוע, אנשים כה סאדיסטים, חוטפים ילדי ישראל והורסים את נשמותיהם, יהודים חרדים שומעים על כאלה דברים, אבל כמה אנשים באמת דואגים ואכפת להם על ילדי ישראל? יש כאלה שמתעוררים אבל מגלים אכפתיות רק על בני משפחותיהם, ולא דואגים על הכלל, זה

לא מזעזע אותם, כי זה לא ה'ביזנס' שלו, ה' ירחם. אבל ההרגשה של יהודי אמיתי שקשור באמת לתורה, שהתורה טבועה בלבו, כתובה על לוח לבו, שאכפת לו על הכלל, שהוא אף מוכן להסתכן בנפשו בשביל הצלת הכלל. איך זה שיהודי מתעלם מצרת הכלל?! זה דומה למצב ששריפה פורצת בעיר ואדם מסויים חושב אך ורק איך להציל את רכושו, לא אכפת לו כלל שהעיר כולה נשרפת. איזה מידה גרועה היא זו. וזהו המצב בדורנו לדאבון הלב.

דורנו זה הוא דור האחרון, דור אחרית הימים, רק מי שהוא גס ואין בו שום עדינות ורגישות, יכול שלא לראות שאנו על סף סוף העולם. אך כל אדם בעל רגש יכול להרגיש זאת בבירור. וזה פלא פלאים שעוד לא הגיעה הגאולה השלמה, לפי המצב של ההתדרדרות שיש בעולם בחמש עשרה השנים האחרונות - אין בכלל אפשרות לעולם להתקיים. זו היתה כוונת הרמ"ק זצ"ל במה שאמר שהגאולה צריכה לבוא בשנת תש"ס, דהיינו כוונת הדברים באמת היא שמציאות העולם לא תוכל להמשיך מתקופה זאת, משנת תש"ס והלאה, שהרי באמת זמן הגאולה של 'בעתה', לא שייך להגדיר, לא שייך לגלות, כפי שהגמ' אומרת 'ליבא לפומא לא גליא', הרי אפילו יעקב אבינו לא יכל להגיד זאת. אלא שהרמ"ק כשהוא דיבר על הזמן של 'בעתה', הוא דיבר על הזמן שהגאולה צריכה ומוכרחת לבא, שאין מציאות של המשך העולם לאחר מכן, ובאמת מה שהגאולה לא הגיעה, זה נס, זה מחמת עיכוב מיוחד שהקב"ה מעכב את מהלך הדברים בכדי שנספיק לחזור בתשובה שלימה. כמה מצחיק ומגוחך הוא הדבר כשרואים אנשים שעושים תכניות לעשר-עשרים-שלושים שנה! זה בדיוק כמו מישור שנכנס לביתו של אדם גוסס ומתכנן לו תכנית-חיסכון קרן-ביטוח לעוד חמישים שנה, שטות גמורה! כי בודאי שהעולם לא יכול להתקיים כל כך זמן בלי הגאולה השלמה.

והנה בזמנים הללו שהגאולה כבר צריכה להגיע רק יש מעכבים - בודאי שהתביעה עלינו גדולה יותר בכך שאיננו משתדלים להביא אותה. שהרי אין צורך לטרוח אלא בהסרת המעכבים וממילא הגאולה יכולה להתגלות, ואין צורך להתאמץ כ"כ כמו בזמנים הקדומים. והלא אפילו בשאר הזמנים אמרו חז"ל 'כל מי שלא נבנה ביהמ"ק בימיו כאילו נחרב בימיו'. והנביא טוען ומתלונן: 'מדוע אין חולה מכם עלי, מדוע באתי ואין איש, כל אחד לדרכו הלך, ולבצעו פנה?!...!', אדם שאכפת לו רק מצרכיו האישיים בלי לחשוב כלל על כבוד שמים - מסתכלים על כך למעלה בקפידה רבה, הוא ממש כמו בהמה, שמעניינים אותה רק דבריה וצרכיה. בדור שלנו לצערינו יש הרבה אנשים שחיים כך, בלי מחשבה ובלי התבוננות על מה באו לעולם. יש היום צרות איומות קשות בין בגשמיות ובין ברוחניות, איך אדם לא מזדעזע? איך הוא לא מגלה התחשבות והתרגשות? רק מפני שהוא כמו נכה בנפשו, פגוע מח. אין זה אדם נורמלי. וזהו המצב, היום רובא דרובא נמצאים בתרדמה עמוקה, כמו שיכורים, בלא שום התבוננות. וזה משפיע אף על כולנו. אם אנחנו רואים דברים כ"כ גרועים, ולא מתרגשים ולא מזדעזעים - הרי בסופו של דבר עלול הדבר לפגוע בנו.

וזה בדיוק הרוע של עמלק - הקרירות. 'אשר קרך בדרך', עמלק הוא זה שקירר את האמונה מאנשי העולם לאחר יציאת מצרים, וכמו המשל הידוע של 'הקפיצה לאמבט', זו הקליפה שיש למחות אותה בכל כוחותינו מתוך לבנו. היום כמעט שא"א להיות שמור מלראות את כל החטאים, זה ממש 'טופח בפנים', אלא שהתרגלנו אליהם לצערינו והפכנו להיות אדישים, ה' ישמור. פעם היו מזדעזעים מכל הדברים האלו, בין בגשמיות ובין ברוחניות. מי שמרגיש קרירות לדברים שכאלה - צריך לדאוג על עצמו שנכנסה בו 'קליפת עמלק'. החזון איש זצ"ל פסק הלכה לאדם ששאל אותו שאם ילך לצבא הוא יודע שהוא לא יעבור עבירות, אך הוא יתקרב, ועל כך השיב לו

החזון איש: 'ההתקררות – זה יהרג ואל יעבור', ואף שאין זה משלש העבירות החמורות שעליהם בלבד נאמר 'יהרג ואל יעבור', אלא שזה שורש להרס כל התורה כולה, ובסוף הוא יעבור אף על ג' החמורות. כיום יש בינינו, תוך מחנינו, הרבה עמלקים שהורסים נשמות הצעירים. והרי כל מה שמזדמן לנו לראות יש בזה מסר עבורינו, ואם אנו רואים את המציאות של התופעה הנוראה של 'מחבלי הנשמות', חוטפי הילדים שהורסים את נשמתם באכזריות שכזו, אזי זה סימן שיש גם בינינו תופעות כאלה, הדבר הזה לא קורה סתם, כמו שכבר כתבו בספרים הק' כידוע. ואם המנוולים הללו לא מתביישים ומתגאים בבהמיותם, עד כדי כך ירדו מאנושיותם – אזי ראשית, אם נשתוק זה מסוכן עבורנו, ושנית, אם אין בינינו סוג הפגם הזה – לא היה מזדמן לנו לראות את הפגם הזה. מרמזים לנו שגם אנחנו לא בסדר. הגמ' אומרת שכל מה שקורה בעולם – זה הכל בשביל עמ"י, אפילו מה שמתרחש במקומות הרחוקים זה נועד לעורר אותנו, לתת לנו רמזים שנספיק לחזור בתשובה טרם יהיה מאוחר.

גם טרם מלחמת העולם השנייה, הנאצי ימ"ש צעק במשך שנים שהוא רוצה לכלות את היהודים, אך האנשים היו אומרים: 'נ', הוא כבר ראש ממשלה שנים רבות – ולא קורה כלום, אז מה יש להתרגש?!' בוינה היכן שהיו גרים הוריי בילדותם, היו צעירי הגויים מכבדים יהודים מבוגרים בדרך ארץ. אך בלילה אחד, ליל הבדולח – הכל השתנה. מאז היהודים נחשבו בעיניהם כמו תרנגולים, סחבו אותם לשחיטה והתעללות בלי שום התחשבות. בן לילה הכל התהפך. וכך היה בכל מקום אליו הגיעו הנאצים וכבשוהו, פתאום נהיתה מהפכה וכל המצב השתנה. גם כיום יש המון אנטישמיות עם שנאה אדירה ליהודים, וזה נס שהם מתאפקים, ה' ישמור מה יהיה כשיוסר מהם הרסן. וישנה סכנה גדולה ועצומה למלחמת עולם שלישית – אז למה אנחנו אדישים? אנשים צוחקים: 'כבר חמש עשרה שנה שמדברים על זה', אך מה זה חמש עשרה שנה? נח הזהיר על המבול מאה ועשרים שנה. לא היתה שום תקופה בעולם שהעולם הגיע להשחתה ושבסוף לא הגיעה הפורענות. כלל ישראל סבל כל כך הרבה בהיסטוריה – איך זה שלא לומדים את הלקח?!

בשדה החינוך יש גזירות איומות בסמינרים ובבתי הספר שזה שמד גמור! והכל נעשה בשביל כסף. כמו התכנית 'עוז לתמורה', ותכניות של 'שירות לאומי' למדינה בהתנדבות בבתי-אבות וכדומה, וכבר אירעו דברים נוראים כתוצאה מזה, ועוד פרצות איומות וקשות, ה' ישמור. הביאו את אחד מגדולי שונאי הדת וגוזרי הגזירות וקבלו את פניו בסמינרים חרדיים בכבוד מופלג. איזה קלקול איום ונורא הוא זה שמראים לילדים איך שנותנים כבוד לרשעים. כמו כן הביאו את נשיא המדינה לבקר בתלמוד תורה חרדי, והורו לילדים להופיע לכבודו בבגדי שבת, ה' ישמור. דברים איומים קורים בכל עת. בחורים חרדים היכו עם שוטרים את אלו שמוחים על פירצות הדת. (אך בשביל האינטרסים שלהם הם השתוללו בפראות). וגם בחו"ל קורים דברים כאלו. מכבדים את הרשעים ומלמדים את המתחנכים לכבד אותם. באנטוורפן היה מקרה שהנחו את הילדים בבית ספר חסידי לא לא לזלזל במפקחת שהגיעה עם שתי וערב גדול על גופה, שמא זה יהיה עלול להזיק לתקציבים.

היום יש גישה עקומה בהשקפה צעריכים למצוא חן בעיני הרשעים, וזה נקרא אצלם 'קידוש השם', אם לא מכבדים אותו והוא לא מרוצה – זה נקרא אצלם חילול ה'. נהיתה אצלם הלכה חדשה, אסור למחות על פרצות בענייני הדת, כי זה חילול ה'. איזו עקמימות! העסקנים החרדים יושבים בשמחות שלהם עם חילוניים בתערובת, גברים ונשים, פרוצים ופרוצות. זהו חילול השם! הספורנו בענין סדום (בראשית י"ח כ"א) מבאר כי באנשי סדום לא נמצא אף אחד שמחה

נגדם ורק לכן נגזר דינם לכליה. זהו חילול השם כשלא מוחים על כבוד שמים! ורבינו יונה בשער ד' כתב שכאשר האדם יתמוך באמת ויחזק אנשיו – זהו קידוש השם. ועי"ז יתכפר למי שחילל ה' בלי צורך ביסורים ויום המיתה. ור' מש"כ הר"ר יונה ז"ל בשערי תשובה (שער א' אות נ"ט) על החובה להחזיק במחלוקת כנגד מי שפועל נגד התורה הק' ונגד הדת. וחובה על כל ירא שמים להצטרף למחלוקת זו. ומשמע מדבריו שחובה זו קיימת אפילו באופן שאינו יכול לפעול, מפני שאין זה מדין 'חובת ערבות' הכללי המוטל על היהודי לראות שכולם ישמרו את התורה, אלא מפני שכשיש מפירי דת הפועלים להרוס את הדת יש כאן מצב של מלחמת מצוה, והרי זה כמו שאם מבזים את האב ברבים וכל הבנים שותקים, הרי זה בושה גדולה בכך שאף אחד לא נחלץ לעזרתו אלא שותקים, איזה זלזול זה בכבוד השכינה, רח"ל, מה נאמר ביום-הדין בעת ביאת משיח צדקנו, כשישאלו אותנו מדוע כולכם שתקתם? ק"ו אם יש זלזול עצום שכזה בכבוד ה', במצב שכזה שיהודים צועדים במצעד-תועבה ברחובות עיר הקודש, הלא בעולם הם נחשבים כיהודים, איזה בזיון הוא זה כשכולם שותקים, איזה חילול השם נורא הוא זה, ה' ישמור. איך אפשר לשתוק?!... איזה מין גישה היא זו: 'אני לא מבזה את האבא', איזה חוסר רגש ואטימות היא זו.

חשבתי לעצמי על כך שבכל יום ויום מתחדשים מלחמות נגד היהדות, ובכל יום יש פירצה חדשה וקלקול מחודש, בחינוך, בגנים, בסרטי-הפריצות, בטיולים פרועים, התבוללות עם החילוניים, מלונות, השתלמויות, וכו', ועוד ועוד. אני יכול לספר לכם סיפורי זוועה בלי סוף מן הדברים והקלקולים שקורים בערים חרדיות ומוסדות חרדים, 'צרות האחרונות משכחות את הראשונות'. השאלה היא מדוע הקב"ה הביא אותנו למצב שכזה? מה אנחנו יכולים כבר לעשות? אבל באמת אם אנחנו צועקים מכאב לב – הדיבורים שלנו עולים עד לשמים, כל אנחה עושה רושם בעולם העליון, ומכאן זה מתבטלות הגזירות. וגם במצרים הקב"ה אמר למשה רבינו: 'הנה צעקת בני' באה אלי', ובשביל כך נגאלו. יש כיום שואה רוחנית הגרועה באלפי אלפים פעמים יותר מהשואה שהיתה לפני שבעים שנה. (וכידוע דברי הגה"צ רבי יחזקאל לוונשטיין זצ"ל בשם החפץ חיים, שמלחמת העולם השלישית תהיה על האמונה). היום אנו בשיא המלחמה. וזו ההדמנות האחרונה להציל את עצמנו, להציל את הכל. זו המציאות שה' מסר בידנו שאנחנו עומדים בחזית, בשלב האחרון של המאבק, המלחמה 'פנים אל פנים' עם הסיטרא אחרא. פינחס לא נתכהן עד שהרגו לזמרי. פינחס היה הדוגמה של אדם פשוט שהציל את כלל ישראל במחאה שלו מתוך מסירות נפש, ולכן הוא יהיה המלאך המבשר את הגאולה, כי זכותו היא המביאה את הגאולה. וזה נותן לנו דוגמא, כי יש היום עיכוב מיוחד למנהיגים שרוצים לפעול באידישקייט, כיום מי שרוצה לפעול – חייב להיות איש פשוט. והסיבה לכל המצב הזה היא **כי זהו התיקון שלנו היום להציל אותנו מכל הפגמים שהיו בגלגולים הקודמים שלנו**. ולכן ה' הביא אותנו למצב שכזה, מפני שבמצבים הקודמים שלנו היו לנו פגמים מסוג אלו, אבל בזה שנילחם על כבוד ה' נזכה לתקן את כל מה שצריך לתקן בשלימות. מי שיוצא להלחם בעד היהדות – בזאת נמחל לו על מה שהוא פגם. ואם אמר הספורנו שדי באחד שמוחה בגלוי בשביל להציל את כל העיר, הרי ק"ו הדבר שיציל את עצמו ויביא אותו לתיקון מושלם, ובזאת הקב"ה זיכה אותנו במצב הזה כדי שנוכל להגיע לתיקוננו השלם. ובזאת נזכה בע"ה להכלל בגאולה שלמה שתבוא במהרה בימינו אמן.

כפי שהזכירו מקודם היום זהו יום היארצייט של רבינו האוה"ח הקדוש זצוק"ל. בנוסח התפילה הידועה של האוה"ח הק' שנאמרה כאן מקודם על ידי הציבור יש קטע בתפילה זו שהוא סוד עמוק מאד, וביום זה הדבר טוב ומסוגל לדבר עליו. הוא כותב כאן כך: 'כי קשה פרדתך ממנו כפרידת נפשנו מגופנו' כך הוא כותב על הקב"ה. והכוונה כאן היא עמוקה ביותר. בפירושו של האוה"ח על התורה בתחילת פרשת אחרי מות יש קטע שגדולי עולם ובפרט גדולי החסידות שלפני מאות שנים אמרו שקטע זה הוא עיקר התמצית של ספר האוה"ח עה"ת. והנה ידוע שפי' האוה"ח עה"ת התקבל בעם ישראל בצורה עצומה ונשגבה, ובפרט ע"י השבחים שאמר על זה רבי ישראל בעש"ט זצ"ל, וגילו לנו הצדיקים שהנקודה המרכזית של ספר אוה"ח נמצאת בקטע ההוא. שם הוא מדבר על דרגות עצומות של דבקות בה'. נאמר שם על נדב ואביהו 'אחרי מות בני אהרן בקרבם לפני ה' וימותו'. ומסביר האוה"ח שהם נפטרו מכח הדבקות, מיתת נשיקה. אמנם יש בגמ' ב"ב דף י"ז ע"א על כמה צדיקים שזכו לזה, אברהם אבינו, יצחק אבינו, יעקב אבינו, משה רבינו, אהרן הכהן, מרים הנביאה, ויש אומרים גם דוד המלך שמתו במיתת נשיקה. והכוונה היא שהקב"ה התקרב עליהם בעצמה כזאת שהנשמה קיבלה אור כל כך גדול שא"א לו לגוף להחזיק כזה אור, אז ממילא הנשמה נשאבה למעלה. וכך היה גם אצל נדב ואביהו, אך יש הבדל בזה מהצדיקים האחרים, דבאמת זה לא מוגדר בתורה על האחרים שהם מתו מיתת נשיקה, מפני שבנדב ואביהו הקב"ה לא הביא את זה אליהם, את האור הזה, אלא שהם הביאו את התשוקה הזאת אל ה' יתברך. ואף שחז"ל אומרים שזה היה ע"י חטא וכמשמעותו של פשט הפסוק, מסביר על כך בספר 'מאור עינים' של רבי נחום מטשערנוביל זצ"ל, שאלמלא אותו הפגם הקטן שהיה 'חטא' לפי דרגתם, שהרי המצוות שלנו הם בדרגה פחותה בהרבה מן הפגמים שלהם, אך עכ"פ אלמלא אותו הפגם היה הגוף שלהם מגיע לדרגה יותר גבוהה שהיה יכול לקבל גם את האור הגדול הזה.

ואומר האוה"ח שכתוב בפסוק: 'בקרבכם לפני ה' וימתו' האות ו' של 'וימתו' באה לומר שהם הרגישו בשעת הדבקות הנוראה את אשר קורה. דהיינו שבשעה שאדם מדבק את עצמו בה' יתברך, באותה שעה הוא מקבל חלק חדש של נשמה שלא היה לו מלפני כן. וכך כתוב גם בביאור הגר"א לזוהר פרשת פקודי דף ט"ז ע"ב בדפי הספר. והחלק החדש הנוסף הזה יש בו יחס לנשמה כמו היחס שיש בין הנשמה לגוף, והוא 'הנשמה לנשמה'. ומה שהנשמה עושה לגוף – החלק הזה עושה לנשמה. שהרי כשהגוף חסר-נשמה האדם הינו מת רח"ל, לא יכול לזוז, לא יכול לעשות שום דבר, ואילו כאשר הנשמה בתוך הגוף – הגוף רץ, הולך, מתפלל, לומד, חי! וכן אותו הדבר כשאדם זוכה לקבל 'נשמה לנשמה' ע"י הדבקות – הרי הנשמה שלו מקבלת כוחות חדשים שלא היה לו מקודם, הוא הופך להיות ממש אדם אחר. כמו שכתוב בנביאים ששמואל אמר לשאול: 'וְעַלֶּיךָ רוּחַ ה' וְהַתְנַבֵּית עִמָּם וְנִהְפַכְתָּ לְאִישׁ אֲחֵר', וזאת ע"י שהוא קיבל אור רוחני ע"י המשיחה שהוא נמשח למלכות, וכן ע"י התחברותו לנביאים שהיו שם. ומבאר האוה"ח שנדב ואביהו הרגישו את תוספת האור הזה, והם ידעו וחשו שאם הם ממשיכים בדבקות – האור יתחזק ויתחזק עד שהנשמה תהיה מוכרחת להיפרד מהגוף. ובכל זאת הם העדיפו שהנשמה תיפרד מהגוף מאשר הנשמה לנשמה תיפרד מן הנשמה.

וזהו כוונת התיבות שאמר האוה"ח הק' בתפילה זו: 'כי קשה פרידתך ממנו כפרידת הנשמה מהגוף'. אנחנו אומרים לה' יתברך שקשה לנו הפרוד ממך כצער הפטירה. וכתוב בביאור הגר"א ל'ספרא דצניעותא' שזהו ענין הגלות, החורבן והגלות עניינם שהשראת השכינה הסתלקה מן המקדש. (ויש בחז"ל כמה שמועות מה נהיה עם השכינה באותה שעה, ר' מגילה דף כ"ט, ששכינה גלתה לבבל, ובר"ה ל"א מבואר שהסתלקה למעלה, ויש בזה כמה חלקים. והחלק שהסתלק – זה הסתלק מתוך עמ"י. על המקדש בפרשת תרומה כתוב: 'ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם' – בתוך עם ישראל, דהיינו שע"י השראת השכינה במקדש שורה השכינה בתוך כל אחד ואחד מעמ"י. וכשהיה החורבן זה היה כמו בחינה של מיתה, וכמו שיש 'ציאת הנשמה מן הגוף' כך 'ציאת הנשמה לנשמה' מתוך עם ישראל, ויש בזה הרבה בחינות וחלקים, כל חד כפום שיעורא דיליה, ויש מה שהיה בכללות לכל עמ"י ע"י החורבן). ובכל זמן שישנה התעוררות בעם ישראל על החורבן יש איזו התחזקות והארה כפי שהגמ' במגילה הנ"ל אומרת שיש חלק שכן נשאר בעמ"י, ויש בזה מעלות ומורדות לפי המצב של עם ישראל. ולכן אנחנו צריכים להתחזק בעבודת ה', שע"י אנחנו מביאים על עצמינו ועל כל עם ישראל את השראת השכינה שזה ממש כניסת הנשמה אל הגוף.

כתוב בספר ישעיהו פרק ו': 'בשנת מות המלך עוזיהו ואראה את ה' יושב על כסא רם ונשא ושליו מלאים את ההיכל, שרפים עומדים ממעל לו שש כנפים לאחד, בשתיים יכסה פניו ובשתיים יכסה רגליו ובשתיים יעופף. וקרא זה אל זה ואמר קדוש קדוש קדוש ה' צבקות, מלא כל הארץ כבודו... פה נמצאת אמירת הקדושה שאנו אומרים בכל יום כמה פעמים, הן בקדושה דיוצר, וגם בחזרת הש"ץ דשחרית, ובקדושה דסידרא ד'ובא לציון', ובחזרת הש"ץ של מנחה, ארבע קדושות בכל יום, כמו שמוזכר בספרים ש'צדיק' זה ראשי תבות: 'צ' אמנים ד' קדושות י' קדישים ק' ברכות'. והגמ' בסוטה דף מ"ט ע"א אומרת שהעולם עומד לאחר החורבן על 'קדושה דסידרא' ועל קדיש 'על ישראל' שאומרים אחרי לימוד אגדתא. המהרח"ו בספרו 'שער המצוות' מספר שהיה זמן שהיה לו כאב עינים, ואמר לו האריז"ל שהסיבה לכך היא מפני שהוא מסתכל עליו על האריז"ל בשעת התפילה, ועליו להפסיק להסתכל עליו בשתי מקומות בתפילה, באמירת קדושה ובעת השתחוותו במודים שהיו לו בשני מקומות אלו כוונות נוראות ונשגבות. ה'קדושה' זה משהו אדיר ונשגב ביותר. וזה נאמר לישעיהו הנביא בפרק ו'. ואומר רש"י שבאמת פרק הנבואה הזו היה צריך להיות מקום תחילת הספר, שבאמת זו היתה הנבואה הראשונה שה' אמר לישעיהו הנביא, אלא שאין מוקדם ומאוחר בתורה. א"כ מבואר שישעיהו זכה לנבואה נוראה מאד בתחילת חזונו. יש כמה שיטות בחז"ל ובאריז"ל מי הוא הנביא הכי גדול שבא אחרי משה רבינו. יש שיטה שאחרי משה רבינו ע"ה בא ישעיה הנביא, והסיבה לחשיבות הגדולה שניתנה לו היא בשל הנבואה הנוראה הזו של נבואת ה'קדושה' שניתנה לו מיד בתחילת חזונו, פלא פלאים.

והנה אם נתבונן מתי נאמרה נבואה זאת, מתי הוא זכה לזה? זה קרה 'בשנת מות המלך עוזיהו'. רש"י מבאר בשם חז"ל שלפי החשבון זה לא היה השנה שמת בה עוזיהו המלך, אלא שאז הוא נהיה מצורע ונחשב כמת, וכפי שמסופר בספר דברי הימים על המלך עוזיהו שלמרות שבשאר הנהגותיו הוא היה צדיק, אך הוא נכשל בכך שרצה להקטיר קטורת בבית המקדש, והוא הוזהר ע"י הכהנים שזה דבר שמותר רק לכהנים אך הוא התעקש להכנס ומיד קיבל צרעת, ומאז הוא ישב ב'בית החפשי' מקום הסֶגֶר המצורעים עד סוף ימיו, ובנו יותם בן עוזיהו מלך תחתיו. באותה

שעה היה רעש אדמה אדיר בעולם, כפי שמתואר בנביא תרי עשר, זה היה הזעזוע שנזעזע כל העולם כולו על בזיון וחילול הקודש שאיש זר, מלך ישראל, נכנס למקום המקדש, זה חילול ה' איום בכך שמלך בישראל עומד להכנס בעזותו למקום המקדש נגד ה', ועל כך נזעזע העולם (וע"ז מוכר בנביא: 'זינועו אמות הספים... והבית ימלא עשן'). והנה בדיוק באותה שעה ובאותה העת ישעיהו הנביא קיבל את אותה נבואה נוראה, ועצומה. הרי שאנו רואים אנו ולומדים מכאן שדוקא באותו זמן, כשצד הטומאה התגבר הכי חזק – הרי צד הקדושה כנגדו התגבר גם כן בצורה הכי חזקה. ואף יתירה מכך, הנה עוזיהו המלך הרי היה בנו של אמציה מלך יהודה, כדאיתא בספר מלכים, דהיינו שהוא היה בן אחר בן עד דוד המלך. וישעיהו היה בנו של אמוץ, וכפי שכתוב בגמ' פ"ק דמסכת מגילה ובפ"ק דסוטה שאמוץ אבי ישעיהו ואמציה אביו של עוזיהו – אחים היו. א"כ ישעיהו ועוזיהו היו בני דודים, בני המלכים בן אחר בן עד דוד המלך עד שלמה המלך שהיה בן אחר בן עד יהודה בן יעקב ע"ה, זרע קודש. ודוקא באותו הזמן שאחד מהם נכשל בפרהסיה בחילול ה' כה גדול – הרי השני קיבל את הדרגות הנוראות והעצומות.

וכן כתוב בגמ' מסכת סוכה דף נ"ב. 'כל הגדול מחברו יצרו גדול הימנו', ככל שאדם יש לו נשמה יותר גבוהה – היצר הרע שלו יותר גדול, ומבאר זאת הרש"ש על עץ חיים (שער כ"ו) שבאותו הזמן שהוא מקבל תוספת נשמה גם הצד שכנגדו מקבל תוספת. ואומר הגר"א בביאורו לתיקוני זוהר (דף ע') שדבר זה קורה לא רק בין אדם לאדם שכשיש תוספת באחד על חברו ש'יצרו גדול הימנו', אלא זה גם קורה בין זמן לזמן, דהיינו שכל שהזמן יותר גדול וקדוש, ח"ו עלולה להיות יותר התגברות לצד השני. והדבר פועל גם באופן דו-סטרי בצד ההפוך. שכאשר הצד הרע יותר גדול וחזק, יותר מתגבר, הרי באותו הזמן אנחנו יכולים להגיע לדרגות היותר גבוהות. וא"כ כאשר לצערנו הגדול הפושעים עושים מה שעושים – זה הזמן שבו אנחנו יכולים להגיע לדרגות גבוהות בקרבת ה'.

לא לחינם הם בחרו בתאריך הזה, ט"ו בתמוז – יום ההילולא של האור החיים הקדוש רבי חיים בן עטר, וכן של ראש קנאי ירושלים רבי עמרם בלויא זצוק"ל, ששניהם הסתלקו באותו יום, וכן הגימטריא של שמותיהם היא אותו הדבר (399), ושניהם הסתלקו בפרשה של פנחס בן אלעזר 'השיב את חמתי מעל בני ישראל בקנאו את קנאתי בתוכם, ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי'...

אנחנו צריכים לדעת שהיום הזה הוא יום מיוחד, יום שיש בו דרגות נוראות על פי מה שכתוב במהרח"ו (בספר שער מאמרי רז"ל דף שני מסוף הספר) דבר מאד יסודי בתורת הקבלה. רבי יצחק כדורי זצ"ל ראש ישיבת נחלת יצחק היה אומר שכמעט כל תורת הקבלה כתובה כאן בדף זה. כתוב במשנה באבות פרק שיש: 'כל הלומד תורה לשמה זוכה לדברים הרבה', ויש שם במשנה רשימה עצומה של מעלות נשגבות שזוכה להם הלומד תורה לשמה, אשרי לו. וכתב ע"ז המהרח"ו בהקדמת ספר 'עץ חיים' שכל האומר הנני לומד תורה לשמה – התנא רבי מאיר מכחישו, שהרי אין לו את כל המעלות העצומות הללו.

והנה שואל המרח"ו למה באמת לא זוכים, הרי הרבה צדיקים לומדים תורה לשמה, וכפי שכתוב ברמב"ם הלכות תשובה, 'תורה לשמה' זה מי שלומד תורה מתוך אהבת ה' אדון כל הארץ

שציוונו בה, והרי לפי פשטן של דברים יש הרבה שלומדים לעשות נחת רוח להשי"ת ומאהבת אדון כל הארץ ובכל זאת אינם זוכים לכל המעלות. ומבאר המהרח"ו שיש עוד כוונה הרמוזה במילים 'תורה לשמה' – דהיינו הלומד תורה 'לשמה' לשם ה' החלקים שיש בתורה: פשט, רמז, דרש, סוד, ויש עוד חלק של פנימיות שאין לנו בו השגה היום כמעט, וחלק זה הוא פנימיות הסוד. זה הכוונה תורה לשמה שזוכה לכל המעלות, לשם השגת כל חמשת החלקים. והנה את החלק החמישי הזה לימד ה' יתברך את משה רבנו בארבעים יום הראשונים שמו' בסיון עד י"ז בתמוז על מנת ללמד את זה לעם ישראל. וכאשר נשתברו הלוחות הפסדנו אותו, ולכן מבואר בחז"ל שכשנשתברו הלוחות זה היה שרש כל הצרות של י"ז בתמוז, וכדאיתא במשנה בתענית דף כ"ו, ה' צרות אירעו לאבותינו בי"ז בתמוז, נשתברו הלוחות והובקעה העיר ובוטל התמיד ושרף אפוסטרומוס את התורה והועמד צלם בהיכל. ובט' באב נגזר על אבותינו שלא יכנסו לארץ וחרב הבית בראשון ובשני ונלכדה ביתר ונחרשה העיר. הראש והראשון של כל האסונות הללו זה 'נשתברו הלוחות', שזה שרש כל הפורעניות, כי ע"ז זה הפסדנו את החלק החמישי של התורה, ורק יחידי סגולה זכו לזה. המהרח"ו מבאר את הכתוב בגמ' בחגיגה פרק שני על ארבעה נכנסו לפרד"ס, רבי עקיבא וחבריו, היינו שנכנסו ללמוד את החלק החמישי של התורה, ע"י כך שנשמתם נתלכשה בלבוש רוחני דק בלבוש אחר מהגוף. והבן איש חי בספרו דרך חיים (עמ' 68-69), מודפס בספר 'עוד יוסף חי' במהדורה החדשה, שנדפסה עם ספר 'מקבציאל' בכמה כרכים) הדרוש הזה של המרח"ו נכתב ע"י הבא"ח שם בלשון קלה כך שכל אחד יכול להבין את זה, וכדאי לראות את זה שם. ומבאר שם ה'בן איש חי' שבכל דור ישנם יחידי הדור שזוכים לזה, לחלק זה של התורה, כל חד לפום שיעורא דילה, (וניכרים הדברים שהוא עצמו זכה לזה), ועיקר הזכיה לזה בדורותינו אלו זה ע"י שני דברים, א. ע"י בכייה רבה. ב. ע"י תיקון חמשת הבחינות שכתוב ברש"י בביאור ברכת מלביש ערומים: מעשים, דיבורים, כוונות, מחשבות, ורעותא דליבא עילאה, שזו ההתלהבות הפנימית בעת קיום המצוות. זה תיקון הנרנח"י המכוונים כנגד כל ה' החלקים של קיום המצוות. ואחרי שנשתברו הלוחות הפסדנו את כל זה, ונגזרה גזירה ומשה רבנו התפלל על עם ישראל במשך ארבעים יום, ולאחר מכן בארבעים יום האחרונים של קבלת לוחות שניות ביום הכיפורים משה רבינו קיבל תורה אחרת לעם ישראל, שתורה זו כוללת רק פשט דרוש רמז סוד, אך לא את החלק הפנימי של נשמת הסוד, שלא ניתן להמסר לעמ"י. והנה יוצא אם כך שבארבעים יום הללו שאנו אווזים בהם, שמו' סיון עד י"ז בתמוז – ימים אלו מסוגלים להשיג את החלק החמישי של התורה, שהרי האור של אותו הזמן חוזר בכל דור ובכל שנה, כפי שכידוע חוזרים אורות כל החגים בכל שנה. והנה ביום ט"ו בתמוז זהו היום של השיא הגדול שמשנה רבנו הגיע אליו, שהרי משה רבינו מיום ליום נתעלה יותר ויותר, וביום ט"ו תמוז כבר קרה הפגם של מעשה העגל וביום י"ז הושלם העוון ומשה ירד מן ההר, א"כ יוצא שיום ט"ו תמוז הוא היום האחרון לימים של העליה ללא הירידה. ולכך ביום הזה נסתלקה נשמתו של האור החיים ועלתה מעלה, מפני שכל כולו היה דבוק בחיבור לחלק החמישי של התורה, ולכך היום הזה מסוגל ביותר. וזו הסיבה שהרשעים בחרו ביום זה. הם לקחו את היום הזה, כי גם מצד מלחמת הס"א זה היום המסוגל ביותר. ולכך צריך כל אחד ואחד, שנקבל על עצמנו בל"ג להתקרב אל

ה' יתברך בכל ליבנו ובכל נפשנו, איך? ע"י כמה שיותר עמל התורה, כמה שיותר עמל התפילה, שזה יהיה כמה שיותר עם קרבת ה'.

כתוב בתורה"ק בפרשת ניצבים 'כי המצוה הזאת אשר אנכי מצוך היום לא נפלאה היא ממך ולא רחוקה היא, לא בשמים היא לאמר מי יעלה לנו השמימה ויקחה לנו וישמיענו אותה ונעשנה, ולא מעבר לים היא לאמר מי יעבור לנו אל עבר הים ויקחה לנו וישמיענו אותה ונעשנה, כי קרוב אליך הדבר מאד בפך ובלבבך לעשותו'. כאן אומרת לנו התורה שיש דברים שאדם טוען ש'בשמים היא', שזה מעל הטבע, וכוונת הדברים זה לחלק החמישי של התורה, שאין שום אפשרות להשיג את זה בטבע האדם, אומרת על כך התורה שיש ע"י עצה: 'כי קרוב אליך הדבר מאד, בפך ובלבבך לעשותו', דהיינו שישנם בתורה שתי מצות שהם מתקיימים בפה עם הלב, והם התורה והתפילה, אם כן תתפלל עם הפה ומכל הלב, מעומק הלב, ותלמד תורה עם הפה ומעומק הלב – ואז 'הכל קרוב', כל המדרגות הכי גבוהות נהיות קרובות, כי ה' יתברך נמצא בכל מקום. וכפי שרבונו סעדיה גאון בספרו 'אמונות ודעות' בפרק אחרון אומר שה' יתברך נמצא בכל מקום כמו שהוא נמצא ברקיע השביעי, אין הבדל כלל, והוא לא רק על ידינו אלא גם בתוכנו. ולא חוצץ בפניו לא הקירות ולא שום דבר, אלא שאנחנו צריכים להתקשר אליו ולהתחבר אליו ע"י תפילה ותורה בכל ליבנו ובכל נפשנו.

והנה ודאי לא מספיק רק ה'עשה טוב' אלא צריך גם 'סור מרע'. 'סור מרע ועשה טוב בקש שלום ורדפהו'. המשנה בסוף מסכת עוקצין בסיום הש"ס אומרת: 'אמר ר' יהושע בן לוי עתיד הקב"ה להנחיל לכל צדיק ש"י עולמות, שנאמר 'להנחיל אוהבי יש ואוצרותיהם אמלא'. אומר על כך הגר"א שהשי"ן מזה (מן הש"י עולמות), דהיינו שלש מאות עולמות, זוכה האדם על מה שאיננו עושה דברים לא טובים, ואילו היו"ד עולמות הנוספים זה על הדברים הטובים שאדם כן עושה. איך זה יתכן? איזו מין יחס חלוקה היא זו? אלא שכפי שכתוב במשנה סוף פרק ה' דמסכת אבות, 'בן הא הא אומר 'לפום צערא אגרא', לפי הצער כך השכר, ומכיון שקושי האדם להמנע מעבירות הוא הרבה יותר קשה מאשר לקיים מצוות לכן רוב השכר הוא על זה. ובעל המאמר הזה הוא 'בן ה"א ה"א', שזה רומז למה שאומר המהרח"ו על החלק החמישי של התורה שכ"כ קשה להשיגו, אז איך זוכים לו? לפי הצער – השכר. ככל שהאדם יגע ועמל, שזה משבר את הקליפות והמסכים, וכן ככל שהאדם בוכה על זה, כפי שמביא הבן איש חי בשם המהרח"ו – ע"י כל זה זוכים לו.

החפץ חיים זצ"ל בספרו 'חומת הדת' פרק עשירי מביא זוהר (ואינני יודע את מקורו המדויק) שיש שתי קומות בגן עדן, ולקומה התחתונה של הג"ע זוכים ע"י המעשים, ולקומה העליונה של גן עדן זוכים ע"י הכוונות והרצונות. זה מבהיל על הרעיון כמה גדול הוא כח הכוונה והרצון. כך גם מבואר בספר 'לשם שבו ואחלמה' (חלק הדע"ה, כרך ב' דף ל"ח טור ד') שאפילו אם אדם ילמד את כל התורה, ויקיים את כל המצוות, ויתפלל את כל התפילות, ויזהר מכל העבירות, והכל יעשה עם כל הכוונות של הקבלה – אבל אם את התשוקה הפנימית אל ה', התשוקה הפשוטה שאין לה מילים (כלשון בעל הלשם) אין לו – התשוקה הזאת אל ה' איננה מלווה את התורה והמצוות שלו – הרי שהוא מתקן רק בעולמות נמוכים ולא בעולמות היותר גבוהים. וכעת אם נחבר את הדברים של הגר"א עם דברי הח"ח יוצא א"כ

שצריך השכר של האדם בעולם-הבא הוא תלוי במניעת המחשבות הלא טובות, דהיינו סור מרע בעניין המחשבה. טהרת המחשבה, דהיינו על דברים לא-טובים שהוא לא חושב. איך יתכן הדבר? וכי כל שאר חלקי עבודת ה', הכל טפל לעומת הדברים שהוא לא חושב? התשובה על כך פשוטה ביותר. כידוע בהגדת ליל הסדר נאמרה רשימת ההדרגות: 'אילו קרבנו לפני ה' סיני ולא נתן לנו את התורה דיינו, וכו' וכו', ובסוף נמצא השבח הכי גדול והוא: 'שנתן לנו את בית המקדש לכפר לנו על עוונותינו', וזה צ"ב, וכי 'כפרת עוונות' הוא הדבר הכי גדול וגבוה שיש בבריאה? אלא שאכן כן הוא, שהרי אלמלא החטא הרי האדם הראשון במצב שלפני החטא היה בדרגה הכי גבוהה שישנה בעולם, שיא השלמות. ומה שמפריע לזה זה פגם העוונות, ולכך אם יש כפרה שלמה של העוונות זהו שיא הדרגות. לשמור את הנשמה בטהרה – זה הכל.

ויש דבר נורא בזה. כשאדם מתעורר משנתו הדבר הראשון שצריך לעשות לפי דברי הגמ' בברכות דף ס' ע"ב זה להגיד את הברכה: 'אלוקי, נשמה שנתת בי טהורה היא כו'', אומרים תלמידי רבנו יונה שאנו לא נוהגים כן מפני שאיננו יודעים להיזהר לשמור את הידים בנקיות בשעת השינה. היום אומרים רק 'מודה אני' (נוסח זה לקוח מדברי ספר 'סדר היום' לרבי משה בן מכיר מתקופת הבית יוסף וזה לא נזכר בגמ', אלא הובא במג"א סו"ס ד' ובמשנה ברורה ס' א'), ואת הברכה הזאת – 'אלוקי נשמה' אומרים רק לאחר נטילת ידים. אך לדברי הגמ' הערוכה והמפורשת, מה האדם צריך לזעוק מיד בהתעוררו בבוקר? 'אלוקי, נשמה שנתת בי טהורה היא', מפני שע"כ האדם זוכר במשך כל היום לשמור את נשמתו בטהרה. ומיד לאחר מכן מזכירים את תחית המתים, 'ואתה עתיד ליטלה ממני ולהחזירה בי לעתיד לבוא'. וזאת כדי לחזק את האמונה היסודית בתחית המתים. הרמב"ם כתב על כך מאמר שלם 'מאמר תחית המתים', וחז"ל תקנו להזכיר זאת מיד בתחילת היום בקומו משנתו וכן סידרו לברך על כך את הברכה השניה מתפילת העמידה, הרי שעלינו להתחזק באמונה בשני היסודות הללו הנוגעים לנשמתנו, לדעת שהנשמה שלנו טהורה, ושעלינו לשמור עליה בטהרה, ושאפשר לזכות לזה אפילו למעלה מן הטבע, כי הקב"ה פועל הכל והוא הכל יכול. וכעת לכבוד היא"צ של רבינו האוה"ח הק' נחזור ונאמר את התפילה שלו, וה' יעזרנו שנזכה כולנו להתקרב להשי"ת כמה שיותר, ולהתחבר לתוה"ק, ולזכות כולנו לבנין ביהמ"ק בב"א ע"י משיח צדקנו אמן.